BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

kitle

5 Şubat 1979 Fiyatı 250 Kuruş 215

haftalık sosyalist gazete

Amerika'nın Türkiye'de atom bombası deposu var

Zaten elini sallasan Amerikan üssüne değiyor. İran'dan gelecekleri nereye koyacaklar dersiniz?

İran'daki gizli Tomcat saldırı uçakları İncirlik'e getirildi

İRAN'IN ROLÜNÜ bile TÜRKİYE Mİ ÜSTLENECEK?

İran, emperyalizmin sosyalist ülkelere, özellikle Sovyetler Birliğine yönelik saldırgan faaliyetlerinde çok önemli bir yer taşıyordu. İran'daki radar üslerinden her an Sovyet ülkesi gözlenmeye çalışılır; İran toprakları üzerinde ABD malı atom başlıklı füzelerden oluşan en modern ölüm filoları Sovyet halkı üzerinde bir tehdit unsuru olarak korunurdu. Şimdi İran'da bütün bunlara olanak veren cellat Şah Rıza rejimi devrildi. Yerine nasıl bir hükümet kurulursa kurulsun, nasıl bir yönetim işbaşına gelirse gelsin bu emperyalizmin istemleri doğrultusunda gelişmeyecek. Çünkü o, Şah Rıza'nın, yani baskı ve işkencenin üzerine oynamakla baştan kaybetmişti. 25 yıllık diktatörlüğün emperyalizmin desteğiyle ayakta durduğunu çok iyi bilen İran halkına emperyalizm yanlısı hiç bir çözümü benimsetmek olası değil.

İran emperyalizm için böylece devreden çıkınca onun yerini tutacak bir ülke gerekiyor. Ecevit'in sık sık tekrarladığı gibi "Jeopolitik durumu" bu işe çok elverişli olan Türkiye işte işin içine burada giriverdi. İran'daki bütün dinleme üsleri ve casus uçakları, ölüm filoları Türkiye'ye taşınacak, taşınmaya başlandı bile. ABD Savunma Bakanlığı sözcüsü geçenlerde İran'a satılan çok gizil Tomcat uçaklarının ve 500 Phoenix füzesinin emniyet altında olduğunu belirtmişti. Bu uçak ve füzeler nerede "emniyet altında" biliyor musunuz? İncirlikteki amerikan üssünde. İran'da karışıklıkların Şahın devrilmesine kadar varacağı anlaşılır anlaşılmaz onları İncirliğe nakletmişler. Belki nezaketen başımızdaki hükümeti "bilgilendirmiş"lerdir ama Türkiye halkının bu işten haberi olmaması için özel bir özen gösterdiler.

Daha yeni yeni üsler kurulacak, yeni yeni ölüm silahları taşınacak topraklarımızın üstüne. "Cehenneme gider misin?" sorusuna "kaç para?" diye cevap veren yahudi bezirgan gibi, başımızdaki hükümet de, topraklarımızı mayın tarlasına dönüştürmek isteyen emperyalist saldırganların bu düşüncelerinin karşısında değil de parasında anlaşmak istiyor. Gazetelerde yazıldığına göre, seneliği 300 milyon dolara yeni yeni yurt toprakları emperyalizme satılacak. Kardeş halklara dönük füzelerin, onları gözetleyen casus tesislerinin sayısı daha da artacak. Gelen 300 milyon doların emekçilere bir yararı dokunsa bari. O 300 milyon dolarla da yeni askeri silahlar, malzemeler alınacak. ABD öyle şart koşuyor. Yani çifte yönden kazığı yiyoruz. Bir yandan yurdumuz bir cephanelik haline getiriliyor, topraklarımız emperyalizme satılıyor, adam başına bir Amerikan üssü yerleştiriliyor. Öte yandan bu satışın karşılığı olarak, günü geldiğinde yine bize karşı çevrilecek olan yeni silahlar, yeni askeri malzemeler alınıyor. Dost maskesi altında şu Ecevit hükümetinin yaptıklarını yapmaya MC'ler bile cesaret edememişlerdi!..

GÖREV:

Kitle bağlarının güçlendirilmesi Siyasi güçbirliği

İlericiler, demokratlar ve sosyalistler üzerindeki baskılar hızla yoğunlaşıyor. Daha şimdiden ilerici yayın organları kapatılıp toplatılmaya, yazarları gözaltına alınmaya, çevresinde ilerici, devrimci diye bilinenler götürülmeye başlandı. Böylece süngünün ucunun nereye yönelik olduğu pek çabuk gün yüzüne çıktı.

Tekelci burjuvazi ve siyasi iktidar sıkıyönetimi öyle kısa bir süre içinde kaldırmak niyetinde gözükmüyor. Sıkıyönetim komutanlıklarının ilk bildirilerinde denildiği gibi **"anarşinin kökü kazınıncaya"** kadar sıkıyönetimin devam edeceğini söylüyorlar. Ancak faşist terör odakları dağıtılmadığı müddetçe sıkıyönetimin kaldırılması **"anarşi"**nin ne zaman **"kökünün kazınacağına"** bağlı değildir.

Hükümet, hiç olmazsa Ekim ayındaki kısmi senato seçimlerine kadar ülkeyi sıkıyönetimle idare etmek niyetinde gözüküyor. En azından, politik kutuplaşmanın çok şiddetli olduğu, seçim yapılacak doğu illerinde ve bazı büyük merkezlerde sıkıyönetimsiz bir idareden yana olmayacaktır. Gerçi o zamana kadar da **"asayiş"** ve **"huzur"** sağlanmış olmayacaktır; ama CHP seçimlerde umduğu başarıyı gösterirse, bunun kendisine sağlayacağı moral ve politik üstünlükten yararlanarak, kendi iktidarını da yıpratan bugünkü sıkıyönetim olgusuna belki o zaman son vermek isteyebilir. Bütün bunlar nisbeten **"iyimser"** tahminlerdir. Kuşkusuz işçi sınıfı sosyalistleri mücadelelerinde bu tahminlere bel bağlamayacaklardır.

Şimdiden anlaşılan bir şey varsa o da sıkıyönetimin pek kısa süreli olmayacağıdır. O nedenle, nasıl olsa birkaç ay sonra kaldırırlar diye demokratik görevleri sıkıyönetim sonrasına erteleyen pasifist görüşler büyük bir yanılgı içindedirler. Demokrasi mücadelesi bu konuda egemen sınıfların tercihlerine bağlı kılınamaz. Süresi ne olursa olsun, başlı başına sıkıyönetim olgusu, demokratik hareketi yeni acil görevlerle karşı karşıya getirmiştir. Güçlenen anti-demokratizm karşısında, demokratik hak ve özgürlüklere kıskançlıkla sahip çıkma ve daha geniş hak ve özgürlükler için mücadeleyi yükseltme gereği daha fazla önem kazanmaktadır. Anti-faşist mücadeleyi tavsatma eğilimleri, bu dönemde yanılgıların en büyüğüdür.

Bugün asıl sorun, bu mücadelenin nasıl ve hangi araçlarla verileceğidir.

Bugüne kadar, geniş yığınları kucaklamaları nedeniyle demokratik kitle örgütleri anti-faşist mücadelenin en etkin araçlarından birini oluşturmuşlardı. Bugün ise bu kuruluşların genel üye toplantısı yapmaları, hattâ bazı yerlerde yönetim kurulu toplantısı yapmaları bile yasaklanmış durumda. Çoğu yerde ise tamamen faaliyetten men edildiler. POL-DER Örneğinde görüldüğü gibi yasal varlıkları bile tehdit altında. Doğal olarak bu durum anti-faşist mücadeledeki etkinliklerini de sınırlandırıyor.

Devamı 2. sayfada

kitle

Faşizm kendinden olmayan herkese düşmandır

Faşistler, başından beri iki türlü saldırı yöntemi izlemekteydiler. Kimi zaman doğrudan doğruya geniş yığınları hedef alan kitlesel terör eylemlerine başvururlarken, bir yandan da ilerici, demokrat ve devrimci kişilere karşı saldırılarını kesintisiz sürdürüyorlardı. Malatya, Sivas ve Elazığ olaylarından sonra, en nihayet Maraş'ta kitlesel kıyım doruk noktasına ulaştırıldı.

Tek tek kişilere karşı düzenlenen faşist cinayetler ise ilginç bir seyir izliyor. Faşistler on yıldan beri edindikleri "zengin" deney birikiminin bir sonucu olarak, devrimcileri ve

Devamı 2. Sayfada

ABDİ İPEKÇİ ÖLDÜRÜLDÜ

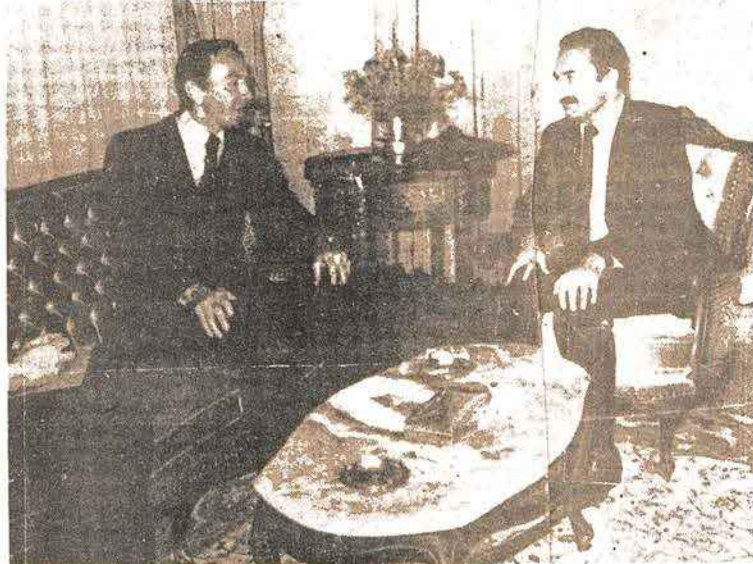
Milliyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni ve Başyazarı Abdi İpekçi'nin öldürülmesi olayı, hükümetin sıkıyönetim ilan ederken gösterdiği "anarşiyi önleme" gerekçesinin geçersizliğini bir kez daha gözler önüne serdi. "Anarşi" sözcüğünün bulanıklığı ardında gözlerden saklanmaya çalışılan faşist terör sıkıyönetim altında da bütün şiddetiyle sürüp gidiyor. Sosyalistler, sıkıyönetimin faşist saldırganlığı durduramayacağını, tam tersine ona daha fazla cesaret vereceğini daha işin başında söylemişlerdi. Nitekim, sıkıyönetimin ilanından sonra gerçekleşen olaylar bu öngörünün ne kadar isabetli olduğunu gösterdi.

EMPERYALİST YARDIMLAR TEKELCİ SERMAYEYİ KURTARAMAYACAK

Bir yıldır Ecevit Hükümetinin kredi istekleri karşısında kılını kıpırdatmayan emperyalistler, nihayet Türkiye'nin "batı dünyası" için önemini kavradılar ve ekonomik yardımda bulunmak için hummalı bir faaliyet içine girdiler. İlk ses geçen ay içinde NATO Genel Sekreteri Luns'dan gelmişti. Luns, "yeni bir Marshall Planı" diye lanse edilen bir öneri hazırlamış ve NATO üyesi ülkeleri Türkiye'ye 1 Milyar dolarlık yardım açılması için ikna etmişti. Türkiye bu yardımın bedelini AWACS denilen casusluk ve gözetleme sistemine katılarak ödemişti. Şimdi de emperyalist sistemin dört ağababası Guadeloupe'dan sonra Bonn'da da bir araya gelerek Türkiye'ye acil yardım için ortak bir fon oluşturulması kararı aldılar. Türkiye'nin ekonomik durumuyla ilgilenme işini F.Almanya'nın üstlendiği açıklandı. Dörtlerin lideri ABD ise, tek başına Türkiye'ye yılda 300 milyon dolarlık askeri yardım yapacağını açıkladı.

Tefeci bankalar Türkiye'nin "batı dünyası" için önemini kavrayamamışlardı. [illegible] emperyalist devletler için söylenemezdi. Onlar Türkiye'nin politik öneminin İran olaylarından sonra daha iyi farkına varmışlardı. Gazetelerin yazdığına göre Christopher ile birlikte gelen ABD heyeti "artık Türkiye'yi İran olayları ışığında değerlendirdiklerini" açıkladı. Böylece Türkiye "haritadaki yerini buldu."

Ama emperyalistler karşılığını almadan yardım yapmıyorlar. Türkiye yardımın bedelini ödeyecek. İlkin, ABD'nin İran'daki üsleri ve füze rampaları Türkiye'ye taşınacak. İkincisi, Türkiye Kıbrıs sorununun ABD planı doğrultusunda çözümlenmesine yardımcı olacak. Üçüncüsü de Yunanistan'ın NATO'nun askeri kanadına dönmesini güçleştirecek hareketlerden kaçınacak. Yayınlanan haberlere göre bu pazarlığı kabul eden Ecevit hükümeti, ABD üsleri konusunda gizli bir anlaşmayı kabul

Ecevit, Christopher ile görüşürken.

etmiş bulunuyor. Söylendiğine göre anlaşma o kadar gizli ki; M. Savunma Bakanı'nın bile haberi yok!

ABD'den gelecek askeri yardım böylece garantiye bağlanmış oluyor. Ama aynı şeyi dörtlerin başını çektiği "acil yardım fonu" ndan beklemek mümkün değil. Onlar yardım yapmayı taahhüt ediyorlar ama bunun için Türkiye'nin IMF'den geçmesini şart koşuyorlar. IMF'den geçmek ise onun direktiflerini uygulamakla mümkün. Yani yüzde 40-60 oranında devalüasyon yapılırsa, kalkınma hızı düşürülüp yatırımlar yavaşlatılırsa ve KİT ürünlerine zam yapılırsa emperyalistler söz verdikleri yardımı gerçekleştirecekler. Ne var ki, reçeteler ne ölçüde uygulanırsa uygulansın IMF her seferinde daha fazla taviz isteyecek.

Son gelişmelerden sonra, yıl sonuna doğru kredi musluklarının biraz olsun açılması bekleniyor. Ama kesin olan bir şey varsa, o da bundan böyle de Türkiye'ye oluk oluk borç para akmayacağı. Emperyalist yardımlar da Türkiye ekonomisinin yapısal bunalımına çözüm getiremeyecek...

Bütün bu girişimlerin İran olayları sonrasına rastlaması elbette ki bir tesadüf değildir. Bir yıl boyunca yardım koparabilmek için tehditten yalvarmaya kadar her yolu deneyen Ecevit hükümetine anlayış göstermeyen emperyalistler nasıl oldu da birden bire yumuşayabildiler?.

Ecevit çoktandır çeşitli konuşmalarıyla, Türkiye'nin jeopolitik önemini hatırlatıyor ve emperyalistleri uyarmaya gayret ediyordu. Üstelik "duvar delmekten" bahsediyor ve sosyalist ülkelerle kurulan ilişkilere işaretle "ekonomik ilişkiler uzun vadede politik etkilerini gösterir" diyerek birtakım imalarda bulunuyordu.

Ecevit'in bu uyarıları, yeşil ışık yakması beklenen finans kuruluşlarını pek ırgalamadı. Çünkü onlar için önemli olan, verecekleri kredinin sonradan kendilerine tekrar ödenip ödenemiyeceği idi. Onların gözünde Türkiye, aldığı parayı geri vermeyen bir "batakçı" görünümünde olduğu için, istikbali hiç de parlak olmayan bir ülkeye para bağlamak riskine girmek istemiyorlardı.

İlericiler Üzerindeki Baskı Artarken Faşist Cinayetler Sürüyor

SIKIYÖNETİMİN BİR AYI

Gazetenizin geçen sayısı on gün basılacak matbaa arandıktan sonra güçlükle çıkabilmişti. Bu sayı için durum ne olacak bilemiyoruz. Yetkisi ve görevi belli olmayan bazı kişilerin tehditlerine maruz kalan matbaalar ticari mevcudiyetlerini riske sokmamak için hiçbir ilerici yayın organını basmama eğilimindeler. Türkiye'de demokratik hakların ne derece pamuk ipliğine bağlı bulunduğunu sırf böyle eğilimlerden bile gözleyebilmek mümkün. Siyasi hava biraz bulandı mı, gazetenizi bastıracak matbaayı çok yüksek fiyatlarla bile bulamıyorsunuz.

Gerçi sıkıyönetim matbaaların "yükünü hafifletmek" için elinden geleni yapıyor. Bu yazı hazırlandığı sırada ilerici yayınlardan hâlâ yayınını sürdürebileceklerin sayısı, yayından alıkonanların çok altında idi. Hükümetin deyişiyle "özgürlükçü demokratik rejimi korumak için" getirilen sıkıyönetim işe ilerici yayınları kapatmakla başladı. Kurtuluş, Devrimci Yol, Savaş Yolu, Ürün, Özgürlük Yolu, Roja Welat, Rızgari gibi birçok ilerici, devrimci dergi ve gazete hakkında toplatma kararı alındı, sahipleri ve sorumlu müdürleri çeşitli baskılarla karşı karşıya getirildi. Egemen güçler ilerici, demokrat kamuoyunun sesini kısarak kendi bunalımlarının üstesinden gelmeyi, devrimci gelişimin yollarını tıkamayı mı düşlüyorlar. Eğer öyle umuyorlarsa boşuna. Baskı ve zor önlemleri hiçbir ülkede bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelelerinin önünü kesememiş. Komşu İran bunun en son örneği. Yirmibeş yıldır baskı ve kıyımın en yüksek dozlu örneklerini sergileyen Şah ve onun cinayet örgütü Savak bile İran halkının demokrasiye olan tutkusunun önüne geçemedi. Baskı ve zulüm toplumsal ilerlemenin önüne set çekebilseydi bugün Şah hâlâ Tahran'da olurdu, dünyayı da herhalde Hitler yönetirdi.

İlericilerin, devrimcilerin sadece yayın organları üzerinde değil baskı. Mahalleler basılıyor, evler aranıyor, çevrelerinde ilerici diye bilinen ya da ilerici dergi okuduğu tesbit edilen kişiler sudan gerekçelerle gözaltına alınıyor. Bu arada faşist katiller ellerini kollarını sallaya sallaya dolaşıyorlar. Faşist cinayet şebekeleri kısa bir suskunluk devresinden sonra tekrar faaliyete başladılar. Yine insanlar öldürülüyor, taşıtlar kurşunlanıyor, evler binalar bombalanıyor. Faşistler cüretlerini Anayasa Mahkemesini bombalayacak kadar arttırdılar. Üstelik artık gayet de açık sözlüler. Anayasa Mahkemesi bombalandıktan sonra tüm sağcı ve faşist yazarlar ağız birliği etmişlercesine Anayasa Mahkemesini bombalayanlardan ziyade Anayasa Mahkemesi ile uğraşıyorlardı. Neredeyse açık açık "böyle mahkemeyi tabii bombalarlar, bombalayanın eline sağlık" bile diyeceklerdi.

Bombalamalar, cinayetler, saldırılar sürüyor. Sıkıyönetim bunların hiçbirine çözüm getirmedi. Çünkü, bombalamaları, cinayetleri, saldırıları tezgâhlayan açık-gizli odaklar faaliyetlerini sürdürüyorlar. Sıkıyönetim belki onlara da el atar diye bekleyenler yanıldıklarını anladılar, gün geçtikçe daha iyi anlayacaklar. Evler basılıyor, insanlar okudukları gazete yüzünden gözaltına alınıyor, yayınlar toplatılıyor ama faşist katiller istedikleri gibi at oynatabiliyorlar. Sıkıyönetim komutanları anayasal olarak Başbakan'a karşı sorumludurlar. Başbakan ve hükümetin diğer üyeleri de halka karşı sorumlu olacaklardır. Bakalım bu sorumluluğun yükü altından nasıl kalkacaklar.

İki aylık süresi bitince sıkıyönetim bir daha uzatılmamalıdır. Eğer terörün gerçekten önü alınmak isteniyorsa faşist örgütler kapatılmalı, gizli-açık faşist cinayet odakları dağıtılmalıdır. Bunun için ise her şeyden önce sıkıyönetime son verilmesi zorunludur. Yeter ki hükümet faşizme karşı tavır almaya niyetlensin.

Sıkıyönetimin icraatı ortadayken, eğer hükümet bu ayın sonundaki süre bitiminde sıkıyönetimin uzatılması talebinde bulunursa o takdirde "özgürlükçü demokrasi" nutuklarının sahteliği bir kez daha ayan beyan ortaya çıkmış olacaktır. Çünkü o zaman bir kez daha açıkca belli olacaktır ki hükümetin faşist terörü önleme gibi bir niyeti yoktur; demokrasinin daha da kısıtlanmasından, ilericiler üzerindeki baskıların artmasından, kısacası Türkiye'nin daha geriye gitmesinden yanadır. O zaman da onun hesabı başka türlü sorulacaktır.

Ecevit işbaşına geldiği zaman 1978 yılının sıkıntılı bir yıl olacağını söylüyor ama bir defa bu sıkıntılara katlanıldıktan sonra 1979 yılından itibaren ekonominin yeniden gelişmeye başlayacağını müjdeliyordu. Oysa gelişmeler Ecevit'i haklı çıkarmadı. Türkiye 1979 yılına girerken **"tarihinin en büyük bunalımından"** kurtulabilmiş değil.

Ecevit hükümetinin kurulduğu 1978 başında, kapitalist ekonomi başlıca iki darboğazla karşı karşıya idi. Bunlardan birincisi dış ödemelerdeki dengesizlik ve döviz sıkıntısı, ikincisi ise enflasyondu. Bu iki darboğazı aşamadıktan sonra ekonominin başka alanlarında elde edilecek kısmi başarılar hiçbir şey ifade etmiyor. Bu yıl içinde gelinen nokta ise hiç de iç açıcı değil. Dış borçlar hemen olduğu gibi duruyor, yalnızca borçların bir kısmı ertelenebilmiş. Enflasyon oranı ise 1977'de yüzde 50 civarında iken 1978'de yüzde 70'e kadar yükselmiş. Fabrikalar ancak yüzde 50 kapasite ile çalışabiliyor. Enerji sıkıntısı ise daha da şiddetlenerek sürüyor.

Emperyalizmin, bunalımdan çıkış için öne sürdüğü reçeteleri bilmeyen kalmadı artık. IMF tarafından bu istekler şöyle sıralanıyordu: Yüksek oranlı bir devalüasyon yapılmalı, kalkınma hızı düşürülmeli, iç talep kısıtlanmalı, bunun için ücretler dondurulmalı ve yeni vergiler getirilmeli, KİT ürünlerine zam yapılmalı... Ecevit hükümeti bir yıl boyunca bu reçeteleri uygulamak için elinden gelen çabayı gösterdi. Önce paranın değeri yüzde 30 oranında düşürüldü, sonra 50 milyar liralık yeni vergi yükü getiren bir tasarı hazırlandı, daha sonra da Toplumsal anlaşma ile yüzbinlerce işçinin ücretleri donduruluverdi. Ne var ki, bunların hiçbirisi umulan sonucu vermedi, ekonomiyi istikrara kavuşturmaya yetmedi.

Geçen yılın başlarında, hükümetin önündeki en acil sorun, MC hükümetinden devraldığı 11 milyar dolarlık dış borcun nasıl ödeneceği idi. Bunların büyük bir kısmının vadesi çoktan dolmuştu ve hemen ödenmesi gerekiyordu. Hükümet en önemli başarısını bu alanda gösterdi. IMF ile anlaşmaya vardıktan sonra, tefeci bankalar olan borçları erteletti. Bu arada, üç yıl ödemesiz yeni krediler aldı. Ama bunlar çok cüzi miktarlarda kalıyordu. Emparyalist kuruluşlar eski borçları ertelemişlerdi ama yeni krediler açmak için hiç de acele etmiyorlardı. Oysa Türkiye'nin üretimi sürdürebilmesi için gerekli ithal malları alabilmesi şarttı. Bunun için de acil dövize ihtiyacı vardı. İthalat istenen düzeyde gerçekleşmeyince üretim kapasitesi yarı yarıya düştü.

Bu arada IMF'nin direktifi üzerine yüzde 30'luk bir devalüasyon yapılmıştı ama bu da beklenen sonucu vermedi. Devalüasyon ithal edilen malların fiyatını zaten arttırmıştı. Devalüasyondan sonra fiyat denetimi yapılmadığı için diğer mal ve hizmetlerin fiyatları da hızla

1978'in devrettiği: EKONOMİK ÇÖKÜNTÜ VE "DİSİPLİN" ÖZLEMLERİ

Devamı 2. Sayfada

KİT'ler niçin zarar ediyor?

Son günlerde devlete ait kamu iktisadi teşekkülleri üzerine spekülasyonlar yoğunlaştı. Devamlı zarar eden bu teşekküller örnek gösterilerek işte devletçiliğin böylesine zararlı birşey olduğu, oysa özel sektörün ne kadar güzel, kârlı, tıkır tıkır işlediği anlatılıyor. Böylece önce devletçilik aşağılanarak özel mülkiyet yüceltiliyor, oradan da üretim araçları üzerindeki tüm mülkiyetin kamuya ait olduğu sosyalizm kötülenmeye çalışılıyor.

KİT'ler gerçekten zararına çalışıyor. Bütçeden yapılan sübvansiyon, yani zarar karşılama, 1976 yılında 18 milyardan 1977'de 32 milyar liraya yükseldi. Ve ayrıca KİT'ler doğrudan ve dolaylı yollardan Merkez Bankasından 1977 yılı içinde 20 milyar borç para aldılar. 1978 yılında bunların ticari finansman tutarının 87 milyarı bulmuş olduğu sanılıyor. Yani KİT'ler gerçekten devlete bir yük. Ama bu acaba devletçiliğin kötü birşey olduğunu mu gösteriyor?

Tam tersine. KİT'ler zarar ediyor; çünkü onlar özel sektörün çiftliği gibi çalıştırılıyor. Zaten tekelci sermayenin kârlı bulmadığı alanlara yatırım yapan KİT'ler, tekelci sermayenin kârını yükseltmek için ondan pahalıya alıp ondan ucuza satıyorlar. Yüzde 80'i emekçilerin ödediği vergilerle yaratılan devlet olanaklarını tekelci sermayenin tam hizmetine sunuyorlar. Bunda şaşılacak birşey yok; çünkü sadece KİT'ler değil tüm devlet kurumları tekelci sermayenin çiftliği gibi.

Bu şartlar altında KİT'lerin zarar etmesi devletçiliğin kötü olduğunu değil, tekelci devlet kapitalizminin kötü olduğunu gösterir. Sosyalist devlet mülkiyetinin egemen olduğu planlı ekonomilerdeki başdöndürücü gelişmeler bunun en açık kanıtıdır.

SIKIYÖNETİME NASIL GELİNDİ?

Türkiye kapitalizminin buhranı sürüyor. Ecevit iktidarı bir yıldır bu bunalıma çare bulamamıştı. Sıkıyönetimli Ecevit iktidarı da çare olmayacak

MHP'li bir faşist diktanın da derdine çare olmayacağını tekelci sermaye biliyor. Demokrasi güçlerinin bütün dağınıklığına rağmen, faşizmin böylesine açıktan açığa iktidara gelmesi çok büyük bir toplumsal muhalefetle karşılaşır ve tekelci sermaye rejiminin istikrarsızlığını daha da derinleştirir.

Bunalımın ne yönde gelişeceğini kestirmek için meselenin biraz daha derinine inmek gerekiyor. Bugün politik göstergeleri en ön planda olmasına rağmen esasında bunalım ekonomide patlak verdi ve sürüyor: 1960'ların ikinci yarısından itibaren yapay pompalama ile hızlandırılan sanayileşme, 1970'ler yarılanırken gelişmiş sınırlarının sonuna çoktan gelip dayanmıştı. Kendini yeniden üretebilmek için dış girdilere fena halde muhtaç olan tekelci sermaye bu dış girdileri elde edemez duruma düşünce o ana kadar içten içe gelişmekte olan buhran birden su yüzüne çıkıp tüm Türkiye'yi sarsıcı boyutlara erişiverdi.

1979 yılına girilirken **"döviz"**, Türkiye tekelci sermayesi tarafından her sorunu çözecek ilk anahtar olarak görülüyor. Döviz olmazsa, hiçbir şey olmaz. Ancak dövizin de sağa sola yalvarmakla ede edilemiyeceği ortaya çıkmış durumda. Her şeyden önce Türkiye ekonomisine **"çeki düzen"** verilmesi gerektiği iddia ediliyor. Bu **"çeki düzen"** de ithalatın asgari gereklilik sınırları içinde tutulması, sanayileşmenin ithal ikamesi yoluyla yürümesi, bu arada ihracatın arttırılması, şimdiye kadar geleneksel birkaç tarım ürünüyle sınırlı kalan ihracatın sanayi ürünleriyle çeşitlendirilmesi, bunu için de sanayi ürünlerinin dış pazarlarda rekabet edecek düzeye ulaştırılması. Bunların hepsi tekelci sermayenin şu anki olanaklarını aşan şeyler ve ekonominin diğer alanlarından tekellere önemli miktarlarda kaynak aktarımını şart koşuyorlar.

Yeni kaynaklar gerekince, tekellerin ilk kazıklamayı düşünecekleri kesimler kuşkusuz işçi ve emekçilerdir. Ancak Türkiye'de işgücü ücretleri zaten çok düşük olduğundan bu alandan yapılacak kaydırmalar -yani ücret kısmaları- hicbir zaman tekelci sermayenin ihtiyaçlarını karşılamayacaktır. Hal böyle olunca, geriye diğer sömürücü sınıf ve tabakalar kalıyor.

Bugün Türkiye'de rantiye, son ürün maliyeti içinde önmeli bir paya sahiptir. Yine tahıl ve diğer tarımsal ürünlerin pazar fiyatlarındaki yüksekliğini doğurarak hem işgücü maliyetini yükselten hem de büyük potansiyellerin atıl yatmasına yol açan tefeci-tüccar sermayesi de tekelci kapitalist yeniden düzenlemeler içinde yeri olmayacak bir kesimdir. Tekelci sermaye içinde kıvrandığı bunalımdan sıyrılabilmek için rantiyelerle, tefeci-tücarlarla, toprak ağaları ile kurulu ittifaklarını yeni şartlarda gözden geçirme zorunluluğu ile karşı karşıyadır. Şimdilik bu ittifakları tümüyle kesip atmak, tek başına kalmak gibi bir eğilimi yoktur ama her halükârda toplumsal servetten aldığı payı diğer sömürgelerin zararına olarak genişletmek istediğindedir. Yaşaması ve kindini yeniden üretebilmesi için bu sarttır.

İşte şu anda pek güncel olan politik bunalımın oluşmasındaki en önemli etkenlerden biri de budur. MC hükümetleri bu **"kaynakların yeniden dağıtımı"**nı ya da **"ekonomiye çeki düzen verme"**'yi gerçekleştiremedikleri için gittiler. AP'nin giriştiği maceralar tekelci sermaye tarafından benimsenmedi.

CHP hükümet olurken, tekelci sermayenin ihtiyacı olan yeni kaynakları esas olarak rantiye asalaklardan, tefeci-tüccar aracı kesimlerinden sağlayabileceği görüşündeydi. İşçi ve emekçilerin üzerine fazla varmayacağı ve bu şekilde siyasi istikrarı da geliştireceği umudunu taşıyordu.

Ancak kapitalizm-öncesinden kalma veya emperyalizme bağımlı kapitalistleşmenin yan ürünü olan sömürücülerin tekelci sermayenin ekonomik taaruzuna sessiz kalıp kaderlerine rıza göstermeleri pek olası değildir. Nitekim CHP hükümeti işbaşına geldiği andan itibaren ülke çapında bir direnişle karşı karşıya kaldı. Bu direniş sadece Demirel'in kişisel politik ihtiraslarından doğmuyor, AP içinde hala önemli konumlara sahip olan tekel dışı diğer sömürgen zümrelerden kaynaklanıyordu. Öte yandan MC dönemlerinde önemli bir tırmanış kaydetmiş olan faşist hareket de tekelci sermayeye bunalımdan çıkış için kendi çözüm alternatifini benimsetme kavgası içindeydi. Bunun için de gündemdeki sosyal-demokrasi alternatifini safdışı etmesi gerekiyordu. Faşistlerce tezgahlanıp **"anarşi"** diye lanse edilmeye çalışılan olaylar CHP hükümetinin politik bakımdan güçsüzleştirilmesi amacını güdüyordu. Başka amaçlardan kaynaklanan bu iki direniş birçok yörede paralellik gösteriyor, hatta birliktelik arzediyor. Faşist parti politik olarak güçlenmek için tekelci sermayenin **"yeni ekonomik önlemleri"**nden tedirgin zümreleri de yanına almaya çalışıyor. Faşizmin son bir iki yılda en fazla gelişme kaydettiği bölgelerin, kapitalistleşmenin yeni yeni girdiği ve geleneksel yöre egemenlerinin bu konularını hızla yitirdiği bölgeler olması bir rastlantı değildir. Elazığ, Maraş, Gaziantep, vb. Bu durum faşist hareket için önemli politik gelişme imkanları sağlamakla birlikte aynı zamanda tekelci sermaye açısından da tedirgin edici bir etken oluyor. Bu da işin başka bir yanı.

Bu şartlar altında CHP halâ tekelci sermayenin birinci tercihi olma durumunu sürdürüyor ve hükümetin kısa dönemde düşmesi beklenmiyor. Faşistlerin ve AP'nin bütün çabalarına rağmen bu durumun değişmesi pek muhtemel değil.

CHP iktidarı sürüyor ama geçen yıl işe başladığının tersine bunalımı çözebileceği için değil, kendisinden başka alternatif olmadığı için sürüyor. Yoksa bunalımdan kolay kolay çıkılmayacağı anlaşılmış durumda. Çünkü bunalım Türkiye ekonomisinin dışa bağımlı gelişmesinin yarattığı yapısal bir bunalım. Bağımlılık ilişkileri devrimci bir şekilde kırılmadan da içinden çıkılması mümkün değil. İşte bu yüzden CHP'nin işçi ve emekçilere fazla dokunmayarak, hattâ onlara bazı haklar vererek istikrarı sağlama umutları da suya düşüyor; istikrar yine klasik yöntemlerle, baskı ve zor yoluyla sağlanmaya çalışılıyor. Sosyal-demokrasinin çelişkisine bakın ki bu da yine demokrasiyi genişleteceğini iddia eden aynı hükümet tarafından gerçekleştiriliyor.

Sıkıyönetimin getirilişinin doğru bir değerlendirilmesi ancak böyle bir çerçeve içinde mümkün. Sıkıyönetime sadece faşistlerin provokasyonları ön ayak olmadı; sıkıyönetim aynı zamanda tekelci sermayenin bugünkü özlemleri ile uygun düştüğü için geldi. Tekelci sermayenin normal demokrasi kuralları içindeki çareleri tükenmekte olduğu için geldi.

Sıkıyönetim tekelci sermayenin bunalımını çözemeyecek. Sadece sıkıyönetim değil hiçbir şey bu bunalımı çözemez. Bunalımı ortadan kaldırmak için bunalıma yol açan yapıyı, yani bizzat tekelci sermayenin kendisini ortadan kaldırmak gereklidir; bu da, tabii, bir devrim sorunudur.

Boran'ın Konuşması ve TSİP Kongresinde Birlik Sorunu ..

Hayat inatçıdır. Süreçler öznel niyetlere göre değil bazı nesnel kurallara göre gelişirler. Bu gelişme sırasında ya öznel niyetler değişmek zorundadır ya da o öznel niyetlerin sahipleri ortalıktan silinip giderler. **"Türkiye işçi sınıfı siyasi hareketinin birliği"** sorunu da böylesine inatçı bir sorun. Bilimsel sosyalist hareketin dağınıklığı kendisini kafalara vura vura kabul ettiriyor.

Bugünkü Türkiye sosyalist hareketinin önünde birden fazla sorun var. Devrimci işiçi sınıfı, koşullara göre ayarlanabilen icazetli bir **"mücadele"** yürütmeye mecbur olmayıp, bilimsel sosyalist mücadeleyi her hal ve şart altında sürdürecek bir örgütsel yapının önderliğine kavuşmasının sancıları içinde. En temel ideolojik konular bile siyasi çizgilerin çoğu tarafından yeterince kapsamlandırılıp açılmış değil, bu yüzden sosyalistler arası tartışmaların belli seviyeleri tutturması zor oluyor. İşçi sınıfı enternasyonalizmi üzerine, bilimsel sosyalistlik konusunda en iddialı olanlarda bile çeşitli yanılgılar gözlenebiliyor. Bütün bunlara ek olarak bilimsel sosyalist kadrolar çeşitli örgütlenmelerde dağınık durumdalar. Aslında baştaki sorunların çözümü ile birlik sorunun çözümü birbirine bağlı gelişebilecek süreçler. Bilimsel sosyalist kadroların tek bir çatı altında derlenip toparlanması, hareketin tek bir merkez tarafından yönlendirilebilmesi tabii diğer sorunların çözümüne büyük katkıda bulunacak. Ancak birincilerde belli yerlere ulaşmadan da **birlik** konusunda kalıcı ve gerçekçi çözüme varmak mümkün değil. Bu yüzden birlik yadsınmaz bir gerekliliktir ama öznel niyetlerle sağlanabilecek bir şey değildir. Biz bu yüzden **"bilimsel sosyalist mücadelenin tüm gereklerini ne kadar iyi yerine getirirsen, bu mücadelenin niteliğinin yükseltilmesi için ne kadar fazla çaba harcarsan, birliğin oluşmasına da o denli katkıda bulunmuş olursun"** diyoruz. Ne önümüzdeki görevleri bilinmez bir **"birlik sonrası"**na erteleyen pasifizm; ne de kendini dev aynasında görmekten ileri gelen birlik sorununun inkarcılığı, tekbencilik bizim politikamız olmamıştı hiçbir zaman.

Birlik şiarını ilk yükselttiğimiz zaman kimseden hemen cevap gelemeyeceğini, gerçeklere kafasını vurmadıkça kimsenin bu sorunun çözümü konusunda olumlu çabalara girişmeyeceğini iyi biliyorduk. Ama şunu da biliyorduk ki nesneler her zaman öznelerden daha inatçı olmuştur ve eğer birlik nesnel bir ihtiyaç ise ki biz öyle görüyorduk kendisini en inatçı öznelere bile kabul ettirecektir.

Şunu da iyi biliyoruz ki birlik sorunu **"keşfedilecek"** bir şey değildir. **"Aman başkaları da şu birliğin ne kadar gerekli olduğunu bir görseler her şey ne kadar iyi olur"** diye sızlananların sızlanmaları hiç bir şeyi çözmemiştir, çözemez de. Nitekim bugün hayatın dayatmasıyla çeşitli sosyalist çizgiler bu sorunu **"keşfetmek" zorunda kalmışlardır.** Tavırlarında değilse bile yayınlarında bunu gözlemek mümkündür. Ama bu bir yere götürmüyor. Çünkü onlar birliğin ne olduğu konusunda ilkeli bir yaklaşım edinmekten çok uzaklar; tecrübeleri sonucunda iddiaları ile mütenasip işler yapamadıklarının farkına vardıkları için

GÖREV:

Kitle bağlarının güçlendirilmesi Siyasi güçbirliği

Baştarafı 1. Sayfada

Daha da önemlisi, Türkiye politik ortamının girdiği yeni şartlarda, mücadele taktiklerinin, yöntem ve araçlarının belirlenmesi ve hayata geçirilmesi sorunu kitle örgütleri platformunun boyunu aşıyor.

Ayrıca, kitle örgütlerinin güçbirliği platformunda, çeşitli çizgiler arasındaki siyasi ayrılıkların platform çalışmalarına ayak bağı olduğu bir gerçek. Yeni şartlarda, demokratik örgütlerde temsil edilen siyasi hareketlerin aralarındaki mücadele taktiklerine ilişkin farklılıkların iyice belirginleşeceği anlaşılıyor. Bu sorunlar siyasi bir platformda açıklığa kavuşturulmadan demokratik gübirliğinin işlerliği daha çok aksayacaktır. O halde ne yapılması gerektiği konusunda ortak noktaların böyle bir siyasi gübirliği çalışması içinde öncelikle belirlenmesi gereklidir.

Demokratik örgütlerin içinde bulunduğu kısıtlı çalışma şartları, anti-faşist mücadele yığınsallığın sağlanmasını güçleştiriyor. Ne var ki, faşizme karşı mücadelenin her halûkârda kitlesel bir karakter taşıması gerektiği de açıktır. Bu yüzden kitlesel eylemlerin gerçekleştirilmesinde anti-faşist siyasi çizgilerin daha ziyade kendi kitlesel etkinliklerini harekete geçirmeleri önem kazanmaktadır. Ancak bu, tek tek ilerici siyasi akımların, birbirlerinden ayrı çıkışlar yapmaları anlamına gelmez. Böylesi dar kapsamlı eylemler çok zayıf ve cılız kalacağı gibi, sıkıyönetim tarafından kolaylıkla etkisizleştirilebilecektir. Anti-faşist siyasi akımlar ancak kitlesel güçlerini bir araya getirdikleri zaman etkili bir direniş ortaya koyabileceklerdir. Demokratik halk güçlerimiz önümüzdeki günleri böyle bir ortak direniş için güçlerini toparlama ve birleştirme yolunda değerlendirilecektir. Bu yılki 1 Mayıs gösterileri işte bu açıdan önemini arttırmaktadır. İşçi sınıfımız 1 Mayısı, sıkıyönetim altında bile olsa yine İstanbul'da, yine 1 Mayıs Alanında en geniş yığınsal katılımla kutlamaya kararlıdır. 1 Mayıs gösterileri burjuvazinin son baskı uygulamalarına karşı güçlü bir direniş sembolü haline getirilmelidir.

Sıkıyönetim dönemi, örgütlü halk güçlerimiz için aynı zamanda mevcut kitle ilişkilerini sıcak tutma ve yığın bağlarını pekiştirme dönemi olacaktır. Şu günlerde halkımızın ileri politik güçlerinin kitlelerle bağ kurmasını engellemek üzere, yayın ve demokratik örgütlenme hakkı gibi olanakların yok edilmek istendiği gözlenmektedir. Bunlara boyun eğip, kitle bağlarının gevşetilmesine rıza gösterilemez. Sosyalistler, yığın bağlarını koruyup güçlendirmek için gerekli bağımsız araç ve olanakları yaratmasını bilirler. Sıkıyönetim süresince demokratik güçlere yöneltilmesi muhtemel daha genel ve geniş kapsamlı bir kuşatma ve taarruz harekatına, ancak sağlam bir kitle desteği ile karşı konulabilir.

kitle

kitle

★ Sahibi: M. Aköz ★ Sorumlu Müdürü: Bektaş Erdoğan ★ Yönetim Yeri: Abdüllatif Paşa Sokak 17/7 Aksaray/İSTANBUL ★ Yazışma Adresi: P.K. 34 Küçükesat/ANKARA ★ Avrupa temsilciliği: Meral Saraç, Postfach 1912, 4650 Gelsenkirchen BRD; Postçekkonto: Psch. A. 4300 Essen Konto-Nr. 216573-432 ★ Abone Bedeli: 6 aylık 25 TL 1 yıllık 50 TL ★ Dizgi: Baskı: EM-AŞ Web Ofset

ABDİ İPEKÇİ ÖLDÜRÜLDÜ

Baştarafı 1. sayfada

sosyalistleri öldürmekle bu kesimleri ürkekleştirip mücadeleden alakoyamayacaklarını çok iyi kavramış bulunuyorlar. Bu nedenle, toplumda güvensizlik ortamını yaygınlaştırmak için, geniş demokrat çevrelerde saygınlığı olan kişileri de son birkaç yıldır hedefleri arasına katıyorlar. S. Tanilli, Doğan Öz, Bedrettin Cömert, Bedri Karafakioğlu gibi ilerici ve demokrat kişilere yönelik saldırılar toplum üzerinde bir devrimci gencin veya emekçinin öldürülmesinden çok daha büyük etki yaratıyor çünkü.

Faşistler, kitle kıyımlarını ve suikastleri sıkıyönetim süresince de devam ettirmek niyetindeler. Askerle karşı karşıya kalmaktan çekindikleri sıkıyönetim bölgelerinde şimdilik nispeten dar kapsamlı vur-kaç eylemleriyle yetinirken, sıkıyönetim dışında kalan ve özellikle mezhep ayrılıklarının belirgin olduğu iç bölgelerde yeni kitlesel katliamlar tezgahlamaya çalışıyorlar. Bir süre önce Hatay'da, geçtiğimiz günlerde de Amasya'nın Gümüşhacıköy ve Taşova ilçelerinde düzenledikleri ve Cumhuriyet Savcısının öldürmeye kadar vardıkları eylemler bunu gösteriyor.

A. İpekçi'yi öldürmekle faşistler amaçları açık seçik ilan olmaktadırlar. Artık faşist kurşunların hedefi yalnızca ilericiler, devrimciler değildir. A. İpekçi gibi tekelci kapitalist düzenin en kararlı savunucusu burjuva liberalleri bile faşist kurşunlara hedef olabilmektedir.

Bir gazeteci olmanın ötesinde, iç ve dış politik çevrelerde çok etkin bir kişiliğe sahip olan A. İpekçi gibi bir yazarın seçilmesi hiçbir suretle tesadüf olamaz. Faşistler bu cinayetle hem bu politik çevreleri, hem de en geniş okuyucu kitlelerini etkilemek istemişlerdir. Böylelikle, faşizme karşı zaten kararsız ve ürkek bir tutum içinde olan burjuva liberal çevreleri de iyice yıldırmayı ve teslimiyete zorlamayı amaçlamışlardır. Bunu sağlayıp sağlayamayacaklarını zaman gösterecek. Ama bu olay, faşizme karşı hayırhah tutum takınanların ve faşizmin kendinden olmayan herkese düşman olduğunu bir türlü görmek istemeyenlerin artık gözlerini açmaları için bir vesile olabilir.

Faşistlerin asıl amacı bellidir. Onlar sıkıyönetimin "anarşi"yi önleyemeyeceğini ispat etmek ve tek elden bir askerî yönetimi kabul ettirmek istemektedirler.

Sıkıyönetim gerçekten de "anarşi"yi önleyemeyecektir. Çünkü faşistler hâlâ ellerindeki bütün araçlarla terörü istedikleri gibi yoğunlaştırma olanaklarına sahipler. Sıkıyönetim kaldırılmadan ve gizli-açık faşist odaklar dağıtılmadan faşist zorbalığın önü alınamayacaktır.

1978'in devrettiği: EKONOMİK ÇÖKÜNTÜ VE

Baştarafı 1. sayfada

yükselince, yapılan devalüasyon enflasyonu daha çok körüklemekten başka işe yaramadı. Hayat pahalılığı daha çok arttı.

Hükümet döviz gelirini arttırmak için ihracatı arttırmayı denedi. Sosyalist ülkelerle ve üçüncü dünya ülkeleriyle geliştirilen ticari ilişkiler sonucunda ihracat geliri yüzde 28 oranında arttı. Ama ihracat gelirleri toplam ithalatın ancak yüzde 46'sını karşılayacak düzeye çıkartılabildi. Sonuç olarak dış ticaret açığı 1978 yılında da kapatılamadı.

Hükümet **"taze para"** bulabilmek için çalmadık kapı bırakmıyor. Önce IMF'nin kapısı çalındı ve Mart ayında anlaşmaya varıldı. Ama hala kredi muslukları açılmamıştı. Bunun üzerine NATO-AET ve OECD ile görüşmelere başlandı. Uluslararası bankalar IMF'nin ağzına bakıyor, IMF ise her defasında yeni reçeteler getiriyor ve işi yokuşa sürüyordu.

1979 yılında hükümetin döviz darboğazında nisbeten daha iyi bir noktaya geldiği söylenebilir. Dört emperyalist devletin Guadeloupe ve Bonn toplantılarında aldıkları karara göre bu yıl içinde Türkiye'ye acil yardım yapılması bekleniyor. Ancak yeni kredi olanaklarının açılmasıyla, dış ödemelerdeki dengesizlik uzun vadede ortadan kalkmış olmayacak. Ertelenen borçlar ve yeni alınan krediler 3-5 yıl sonra tekrar ödenmek zorunda. 3-5 yıl sonra alacaklılar tekrar kapıya dayanacaklar. Emperyalizmin yapacağı mali yardımlarla hükümet belki birkaç yıl daha zevahiri kurtarabilir. Ama ondan sonra ne olacak? Tekelci sermayenin sözcüleri bile ekonominin uzun süreli bir çöküntüye gitmekte olduğunu kabul ediyorlar.

Ecevit hükümeti, bütün olanaklarını tekelci burjuvaziyi bunalımdan kurtarmak için seferber ediyor. Dış olanaklardan azami ölçüde yararlanabilmek için daha şimdiden önümüzdeki beş yıl için 10 milyar dolarlık dış borçlar almayı öngörüyor. Dış borçların yanında yabancı sermaye yatırımlarının da artmasını planlıyor. Hazırlanan beş yıllık plana göre 1983'e kadar özel yabancı sermaye girişi eskiye kıyasla büyük bir artış gösterecek ve 40 milyonluk yatırım yapan emperyalist sermayenin 80 milyonluk bir kâr transferi yapacağı hesaplanıyor.

Hükümet yurt içindeki olanaklarını da tekelci burjuvazi için azami ölçülerde kullanıyor. İç talebi kısmak amacıyla ücretleri donduruyor, vergileri ise yükseltiyor. Yapılan hesaplara göre 1977'de gerçek işçi ücretleri yüzde 7 oranında düşmüştü. 1978 yılının ilk sekiz ayında ise gerçek ücretlerde yüzde 12'lik bir düşüş görüldü. Hayat pahalılığı Cumhuriyet tarihinin en yüksek düzeyine çıktı, bir yılda yüzde 70'i buldu. 1979 yılında bu rakamlarda herhangi bir düşme umudu gözükmüyor.

Bunalımın faturası en başta emekçilere ödettirilmek isteniyor. Ama tekelciler yararına yapılan ekonomik uygulamaların ceremesini çeken sadece onlar değil. Tekelci burjuvazi kendi dışındaki diğer mülk sahibi kesimlere de yükleniyor. Ekonomik bunalım zaten son yıllarda birçok küçük işletmeyi iflasın eşiğine getirmişti. Son olarak getirilmek istenen yeni vergi yasasıyla orta ve küçük burjuvazinin vergi yükü arttırılarak, tekeller yararına bu kesimlerden yeni kaynak transferleri gerçekleştirilmeye çalışılıyor.

1979 yılı, tekellerin ekonomik hayattaki etkinliklerinin güçlendiği, buna karşılık artan enflasyonun, pahalılığın ve işsizliğin emekçilere hayatı zindan etmeye devam edeceği bir yıl olacak. Tabii ki, sınıf çelişkileri de bu ölçüde şiddetlenecek.

1979 Türkiye için son derece kritik ve önemli bir yıl olacaktır" diyor Vehbi Koç. Tekelci burjuvazinin bu güzide temsilcisi yeni yıl hakkındaki kuşkularını da şöyle dile getiriyor: **"En büyük endişem çok büyük emeklerle kurulmuş olan ve 30 yıldır ayakta durmasına büyük gayretler sarfedilen demokrasimizin yara almasıdır"** TUSİAD da önümüzdeki yılları değerlendirirken bu yıllar **"geçmiş yıllara benzer biçimde rahat bir ekonomik düzen vaad etmeyebilir. Tersine disiplin gereklidir"** diyor ve ekliyor; **"ancak böyle bir disiplin Türki ekonomisine varlığını sürdürebilme şansı verecektir."** Elbette ki, onların istedikleri işçi sınıfı ile birlikte, tekelci burjuvazi dışında kalan diğer tüm toplum kesimlerini de içine alacak bir **"disiplin"** dir. 1979 yılında sıkıyönetimle takviye edilmiş mevcut burjuva demokrasisi onların **"disiplin"** özlemine cevap verebilecek midir? Yoksa açık diktatörlük biçimlerine mi başvurmak isteyeceklerdir? Bunu tayin edecek olan sadece tekelcilerin tercihleri değil aynı zamanda emekçi halk güçlerinin mücadelesi olacaktır.

GÜNEY DOĞU ASYA'DA SOSYALİZMİN YENİ ZAFERİ

Kamboçya'daki gerici Pol Pot diktatörlüğü Ocak ayı içinde devrildi. Dünyanın bu uzak köşesinde, yıllardır emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadelenin en kahramanca örneklerini veren Güney Doğu Asya halkları bu örneklere bir yenisini daha eklediler. Onları yürekten selamlıyoruz.

Güney Doğu Asya'daki mücadele, ta geçen yüzyıla dayanıyor. Bu bölgenin 1859-83 yılları arasında Fransız emperyalizmince işgaline karşı başlatılan mücadele o zamandan bugüne dek sürüyor. Bundan 48 yıl önce Şubat 1930'da kurulan Çinhindi Komünist Partisi ile birlikte bu mücadele yeni nitel boyutlar kazanmış ve uluslararası barış, özgürlük ve sosyalizm güçleri ile dayanışma halinde tüm Güney Doğu Asya emekçilerini saldırgana karşı seferber eden bir odak haline gelmişti. Saldırgan başta Fransız emperyalizmi idi; 1950'lerle birlikte ABD emperyalizmi devreye girmeye başladı. 1960'lara gelindiğinde artık Fransızlar iyice devreden çıkmış, ABD emperyalizmi tüm dünyada olduğu gibi Vietnam ve Çinhindi halkının önündeki başdüşman haline gelmişti. ABD emperyalizminin bütün çabaları, en acımasız, kan dökücü saldırıları, modern tekniğin son buluşlarını kullanarak giriştiği insanlık dışı kitle katliamları Çinhindi halklarının mücadelesini durduramadı ve bu bölgede birer birer emperyalizm yanlısı kukla diktatörlükler yıkıldılar, emperyalist saldırganlar ülkelerine gönderildiler.

1970'lerin ikinci yarısından itibaren Güney Doğu Asya'da yeni bir sürece girilmişti. Emperyalizm kovulmuştu. Şimdi artık devrimin konumları pekiştirilecek; sosyalist alt ve üst yapı kurumları kurulup geliştirilecekti.

Emperyalizm ise çeşitli bozguncu faaliyetlerle bu süreci elinden geldiğince engellemeye, kapıdan kovulduğu yere bacadan gizlice girmeye çalışıyordu. Bu konuda da onun en büyük destekçisi, anti-sosyalist konumunu iyice derinleştirmekte olan Pekin Maocu kliğiydi. Emperyalizm ve Maoculuk Güney Doğu Asya'da ilerlemenin karşısında bir cephe oluşturdular. Emperyalizmin maddi manevi desteğini alan Pekin gericileri bir

SÖYLENENLER, SÖYLENMEK İSTENENLER VE GERÇEKLER

sağlam ve doğru düşüncelere sahip olmadan ve esas olarak bu kendilerinden başkalarının da bulunduğunu hayatın dayatmasıyla farketmek zorunda kalıyorlar. Bunun sonucunda da, **"derleniş"** lerle veya ilkeden yoksun birleşmelerle, sosyalist siyasi hareketin birliğe ulaşacağı yolunda kaba bir yaklaşıma varıyorlar. Bu bizim birkaç yıl önce aştığımız, faydacı bir yaklaşımdır. Birlik deyince sözkonusu olan sadece kişilerin veyahut örgütlerin bir araya gelip birleşmeleri değildir sadece bu değildir. Böyle birleşmeler olabilir, olmuştur da. Biz **birlik** deyince sadece birleşmeleri değil, aynı zamanda da daha önemlisi, bilimsel sosyalist örgütlü mücadelenin gerek nicelik gerekse nitelik olarak bir üst düzeyde yeniden tesisini anlıyoruz. Bu yüzden çabalarımız esas olarak bilimsel sosyalist örgütlü mücadeleyi yerleştirmek ve geliştirmek üzerine yoğunlaşıyor. Bu mücadelenin kendi öz sorunları üzerinde mücadelenin -kı o her şeydir- hayatiyetini gözetmeden yapılan veya tasarlanan birliktelikler oportünist manevralar olmaktan öteye bir anlam taşımazlar.

Bunları böylece kaydettikten sonra tasfiyeci **"TSİP Kongresi"**nin ana gündem maddesini oluşturan **"sosyalist birlik konuşmaları"**nın değerlendirmesine geçelim.

"Türkiye Sosyalist İşçi Partisi 2. Kongresi" eğer TİP Genel Başkanı Behice Boran'ın konuk olarak yaptığı konuşma da olmasaydı, tasfiyeciliğin ideolojik ve politik iflasının sergilendiği bir **"toplantı"** olmaktan öteye bir ilginçlik taşımayacaktı. TİP Genel Başkanını alışılmış, standart bir konuk konuşması yerine **"özel amaçlı"** bir konuşma yapması ve bazı çağrılarda bulunması **"kongre"**yi ilgi çekici bir hale getirdi.

Konuşmasında, **"teorik olarak bir toplumda işçi sınıfının ancak bir tek partisi olabilir...** (ama) **pratikte, verili bir ülkede işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi olma iddiasında birden fazla parti ortaya çıkabilir"** diyen Behice Boran, **"İşçi sınıfının politik hareketinin tekleşmesi veya birliği"** diye bir sorun olduğunu kabul ediyor; nesnel gelişimin bu sorunun çözümü yolunda olduğunu, ancak bilimsel sosyalistlerin bu çözüm sürecini iradi müdahalelerle hızlandırılması gerektiğini belirtiyordu. Bu **"İradi müdahaleler"**, TİP Genel Başkanına göre şu yönde olmalıydı:

"Sorun, işçi sınıfının politik hareketini ilk olarak, veya yeni baştan oluşturmak değil, geçmişten süzülüp gelen hareketi toparlayıp daha da güçlendirmek, hızlandırmaktır..

"İşçi sınıfının politik hareketinin tekleşmesi veya birliği sorunu her şeyden önce bilimsel bir tespit, ve o tespiti fikir namusu ve açık yüreklikle kabul etmek, o tespit üzerinde anlaşmak, birleşmektir". Boran konuşmasını **"birliğin mutlaka gerçekleşeceğine olan inancını"** belirterek bitiriyor.

"....İşçi sınıfının politik hareketi, içinde bulunduğumuz zaman noktasında bölünmüş gözükse de, özünde tekleşmenin, sınıfsal birliğin güçlü tohumlarını taşıyor, geliştiriyor. Türkiye İşçi Partisi... diyalog kurabilmenin, koşulları oluşunca birliği gerçekleştirebilmenin yollarını açık tutmuştur. Bu birliğin ergeç gerçekleşeceğine inancım tamdır." (Yürüyüş, Sayı:194)

TİP Genel Başkanının böyle bir konuşma yapmasının, TİP'in gerçekten **birlikçi** bir görüş açısı benimsemiş olduğu şeklinde yorumlanması yanlış olur. Hayatın gerçekliği, Türkiye'de sosyalizm adına **"tek"** partinin TİP olmadığını, tersine sosyal pratik içinde kendilerinden çok daha önde giden başka sosyalist örgütlenmelerin de var olduğunu kanıtlamıştır. Bugün geldikleri noktada **birlik** sorununun varlığını kabul etmek zorunda kalmışlardır. Sorunu nasıl kavradıklarını açık olarak belirtmiş olmamalarına rağmen öyle anlaşılıyor ki, esas olarak TİP'in diğerleri arasından sıyrılıp **"tekleşerek"** birliğin platformu haline geleceğini savunmaktadırlar. Eğer olursa **"birleşmeler"** bu **"tekleşmiş"** platform üzerinde ve bu platformun ilkesel temellerinde gerçekleşecektir. TİP **"tekleşmektedir"** ve iltihaklarla bu **"tekleşme"** süreci hızlanacaktır. Yani TİP, birliğin gerçekleşmesi için kendisinin **"tekleşmesinin"** yanı sıra ikinci bir unsur olarak **"birleşmeyi"** de kabul etmektedir, **iltihak** anlamında kabul etmektedir. Gene de herşeye rağmen, **"almaşıksız bilimsel sosyalist hareket"** olma iddiasından Genel Başkanlarının sözlerinden anlaşıldığı kadarıyla vazgeçmiş görünmek zorunda kalmaları TİP hesabına anlamlı bir gelişmedir. Bunun ötesinde Boran'ın, esas olarak, tasfiyeciliğin varmış olduğu acıklı sondan kendi partisi için yarar sağlamayı düşündüğü anlaşılmaktadır.

Yukarıda bir bölümünü **"Yürüyüş"** ten aktardığımız konuşmasında Boran TSİP içindeki **"dürüst, özverili ve yetenekli insanlar"**a **"birlik"** çağrısında bulunuyor.

TSİP yöneticilerinin **"dürüstlük"** açısından sıralamalarını yapmak biraz zor ama, B. Boran'ın konuşmasının daha çok kimlere yönelik olduğu cevabi konuşmalardan bir ölçüde anlaşılabiliyor.

Örneğin Y. Yusufoğlu, konuşmasında B. Boran'ın önerisin-e hiç değinmiyor bile. **"İdeolojiyi hiçbir zaman pazarlık konusu yapmayacaklarını"** birkaç kez tekrarlamanın dışında, **"asıl birlik politikası"**nın **"Türkiye ve dünya işçi sınıfının ulusal ve uluslararası birliği temeli üzerinde yükselecek bir birliği savunmak"** olduğunu belirtiyor. TSİP Genel Sekreteri'nin satır aralarında ima yoluyla göstermek istediği asıl birlik platformunun neresi olduğunu anlamak pek zor değil. Bu yüzden Y. Yusufoğlu, Boran'ın çağrısı üzerinde durmak gereğini bile duymuyor.

T. Ağaoğlu ve A. Kaçmaz ise konuşmalarında ortak bir noktayı özellikle vurguluyorlar. Buna göre birlik iki yoldan da gerçekleşebilirmiş; içlerinden birinin hareketi alıp götürmesi yoluyla, ya da birleşmeler yoluyla.. TSİP, hareketi alıp götüreceğine inanıyormuş ama, bu yol **"sancılı"** ve **"zor"** gerçekleşebilecek bir yolmuş. Oysa birleşme yoluyla birliğin sağlanması daha **"sancısız"**, **"kolay"** ve **"çabuk"** gerçekleşirmiş. Bu yüzden birleşme yolu tercih edilmeliymiş.

İşte, eski mekanik, kaba ve faydacı **"derleniş"** anlayışının yeni tezahürü? İşçi sınıfının politik birliği her şeyden önce bilimsel bir ilkedir. Asıl olan ideolojik birlik ise **"çabukluk" "kolaylık"** veya **"sancısızlık"** bu sorunda bilimsel bir ölçüt olma değeri taşımaz. Yok eğer asıl olan bir an evvel güçleri bir noktada yan yana toplamak ve **"kolay"**, **"çabuk"**, ve **"sancısız"** yoldan **"birleşmek"** olursa, siz ne kadar **"ideolojik yakınlık da önemlidir"** kaydını koyarsanız koyun ideolojik benzerliğin ve yakınlığın yorumlanışı kafanızda zaman içinde değiştiğine göre bu anlayışla **"derleniş"** mantığını tekrarlamaktan başta birşey yapamazsınız. Evet Türkiye proletaryası siyasi birliğini oluşturuncaya kadar daha çok **"sancılar"** çekecektir. Çekilen sancıların temelinde işçi sınıfının **iktidar** mücadelesini yürütebilecek bir örgütün inşası yatmaktadır. Böyle bir yapının en temel karekteri ise likidatörler ne kadar kulak ardı etmeye çalışsalar da bellidir. İşçi sınıfı sosyalistlerinin en hayati ve somut ödevi, bilimsel sosyalist mücadelenin tüm gereklerini en iyi şekilde yerine getirmeye çalışmak ve bu mücadelenin araçlarını geliştirip güçlendirmektir. Burnunun dibindeki bu hayati sorunları görmezlikten gelerek en güncel ve somut görevleri **"mutasavver"** birleşmelerin sonrasına erteleyenler, Sağlam ideolojik birlikten yoksun sahte birlikler ile işçi sınıfını oyalamaya kalkanlar, bu suni birliktelikleri ileride kaçınılmaz olarak dağıldığı vakit işçi sınıfının **"sancılarına"** son vereceğim derken onun başına en büyük belaları sarmış olacaklardır. Eğer kısa yoldan birleşmelerle birliğin sağlanması likidatörlerin dediği gibi bugünden mümkün olsa ama bu yapılmasaydı, halkımızın, bunca **"sancıları"** çekmesinin sorumlusu olan ne kadar sosyalist varsa -kendileri de dahil- bilinçli **"hainler"** olurlardı.

Kaçmaz tarafından **"ayakta alkışlanacak bir metin"** diye nitelenen konuşmasında T. Ağaoğlu **".... birleşilen ana ideolojik eksen üzerinde fiilen bir araya gelmek ve bu temel üzerinde tek bir örgütsel çatı altında güçleri birleştirmek bir ihtiyaçtır ve zorunlu bir ihtiyaçtır."** diyor.

A. Kaçmaz ise, **"özlü ve somut"** olarak tanımladığı kendi konuşmasında, önce **"birlik çerçevesi içinde gördüğü çizgileri"** değerlendirmekle işe başlıyor. İlkin **"TSİP'i maocularla aynı kaba koyarmış gibi görünen"** doğulu sosyalistlere çatıyor, onları **"milliyetçilik"**le suçluyor. Daha sonra **"Türkiye'de legal siyasi mücadeleyi hiç mertebesine indiren"** TKP'ye kızıyor. Üçüncüsü, yani TİP hakkında da T. Ağaoğlu'nun açıklamalarını hararetle överken, Y. Yusufoğlu'nun konuşmasını **"biz ideolojiyi hiçbir zaman pazarlık konusu yapmayız, dedi"** diyerek özetleyi veriyor.

A. Kaçmaz TİP Genel Başkanı'nın konuşmasına değinirken, **"benim zaten belirli bir partim var. Benim zaten ideolojik bir hattım var. Programımda somutlanıyor. Ben bunları tespit etmişim. Bundan asla taviz vermem"** demenin **"partiyi kapatın bize gelin"** demekten başka bir anlama gelemeyeceğini belirtiyor.

"Biz birleşmeleri uygun görüyoruz. Birleşmelerin daha çabuk meseleyi halledeceğine inanıyoruz." diye devam eden TSİP Genel Başkanı'nın **"partiyi kapatıp gitmek"** şeklinde yorumlanabilecek bir **"birleşme"** fikrine pek yakınlık duymadığı, kendileri açısından daha **"rasyonel"** başka bir formülasyon geliştirmeye çalıştığı anlaşılıyor. Likidatörlere göre bu işin **"rasyonelliği"** ideolojik **"taviz"**lere göre ortaya çıkacaktır. Ama TİP ile TSİP arasındaki ilişkiler bir kere bu raya girdikten sonra, -A. Kaçmaz'ın bir zamanlar kullandığı kendi ifadesiyle- **"programdaki hangi noktaların pazarlık konusu"** edilip edilmeyeceği, hangi hususlardan **"taviz"** verilip verilmeyeceği hiç belli olmaz. Çünkü birlik sorunu bir defa **"pazarlık"** yoluyla **"birleşme"**ye indirgenmeye görsün; artık ondan sonra ideolojik **"koz"**ların da hiçbir bilimsel kıymeti kalmaz.

Tasfiyeci TSİP yöneticilerinin, Boran'ın birleşme çağrısı karşısında ortak bir görüşe varıp varamayacaklarını, varırlarsa bu görüşün ne olacağını kestirmek güç. Ancak bizim bu önyargısız herkesin görebileceği bir gerçek var ki, TİP ile birleşmek bugün tasfiyecilik için bir çıkış yolu olabilir. Aksi halde likidasyonizm kendi günahları altında daha da ezilmeye mahkum.

T. Ağaoğlu, **"Genel Başkanın ayakta alkışladığı"** konuşmasında şöyle diyordu: **"İşçi sınıfının biliminin işçi sınıfının kitlesine götürme, işçi sınıfı siyasetinin tüm emekçilere yol göstermesi sağlama, işçi sınıfının örgütlenme ilkelerini hayata geçirme ve böylelikle ülkede yükselen sınıf mücadelesini yönlendirerek emperyalizme ve yerli tekelci burjuvaziye karşı demokratik halk iktidarı hedefini gösterme misyonunu yüklenmeksizin muttasıl bir birlikten söz etmek, bizleri siyasi iktidar mücadelesi veren bir parti olmak yerine, bu mücadeleyi sürekli erteleyen mızmız entellektüeller çerçevesine çevirirdi."**

Nitekim öyle olmadı mı? Ufacık bir örnek olsun diye söylüyoruz: Tasfiyeci **"Kitle"**nin sıkıyönetimten sonra dağıtımı yapılan ilk sayısında, sıkıyönetim şartlarının işçi sınıfı ve emekçilerin önüne koyduğu yeni görevlere değgin en ufak bir satır bulmak mümkün değil. Zaten sıkıyönetim konusuna da sadece bir sayfanın sağ alt köşesinde **"78 yılının olayları"** başlığı altında sıradan bir haber olarak deniliyor. **"Mızmız entellektüeller"**i sıkıyönetim falan ilgilendirmiyor artık herhalde. Buna karşılık gazetenin her yanı **"birleşme"** fikrine dayalı **"sosyalist birlik"** yazılarıyla donanmış.

Sosyalist hareketin dağınıklık ve bölünmüşlükten kurtulup birliğe kavuşmasının bugün gündemimizde yer alan önemli bir görev olduğu kuşku götürmez bir gerçektir. Ama bu gerçek, tasfiyecilerin işçi sınıfının önündeki bütün diğer acil sorunlara gözlerini kapayıp sihirli bir tılsım gibi **"birlik"** bekleyişlerini mazur göstermez. Gerçi tasfiyeciliğin **"mızmız entellektüel"**likten kurtulup somut olarak aktif mücadele içine girmesi de umulmaz; çünkü Godot'yu bekler gibi **"birlik"** beklemek tasfiyeci şefleri birleştiren tek noktadır. Bunun dışında bir yıldız hiçbir ortak iş gerçekleştirmemişlerdir, gerçekleştiremeyeceklerdir de. Kadrolarını ve ideolojik-politik özünü boşaltarak hakim oldukları yasal örgütün tepesinde, işledikleri günahların birbirine yaklaştırdığı bu insanların tek çıkış yolu, vakit geçirmeden bir siyasi çizgiye iltihaktır. Çünkü ne kadar geç **"teslim olurlarsa"** o kadar çok şeyden vazgeçmek zorunda kalacaklardır. Çok ümit var oldukları **"ilerleme"**'den tatmin edici bir davet alamadıkları görülüyor; bakalım TİP'in çağrısının tatminkâr olup olmadığı konusunda birleşebilecekler mi?

---

yandan artık sarsılmaz bir kararlılıkla sosyalizm yoluna koyulmuş olan Vietnam halkına karşı iğrenç provokasyonlar tertiplerlerkε..., öte yandan Kamboçya'daki küçük burjuva milliyetçi eğilimleri kışkırtarak hiç olmazsa bu ülkede sosyalizm sürecini engellemeye çalışıyorlardı.

Pekin liderleri Kamboçya'da tam aradıkları gibi bir kukla buldular: Pol Pot. Kamboçya'daki binlerce ÇHC "danışmanı" nın yönlendiriciliğinde Pol Pot geniş bir şoven, milliyetçi, anti-komünist kıyıma girişti; Çin'deki "Kültür Devrimi" nin bir örneğini de Kamboçya'da gerçekleştirmeye çalıştı. Ancak, ABD emperyalizmine karşı yıllarca kahramanca direnen Kamboçya halkı Pol Pot diktatörlüğüne karşı da bütün güçleriyle direndi. Kamboçya'da çok kan döküldü. Pol Pot diktatörlüğüne aldığı silahlarla kendi halkına karşı savaş açtı. 8 milyonluk Kamboçya nüfusunun en az iki milyonu, yani dörtte biri resmen katledildi. Kıyım acımasızca sürüyordu. Tüm kentler boşaltılmıştı. Ülkenin üretici güçleri atıl yatıyordu; Pol Pot sadece halka karşı değil üretici güçlere karşı da savaş açmıştı.

Böyle bir savaşın neticesi baştan belliydi ve Pol Pot kaybetti. Eski Kızıl Khmer komutanlarından ve gerici diktatörlükle uzlaşmadığı için ülkeyi terketmek zorunda kalan Heng Samrin Başkanlığındaki Kamboçya Birleşik Ulusal Kurtuluş Cephesi geçen ay Pol Pot diktatörlüğünü yıkarak ülkeyi tekrar demokrasi ve sosyalizm rayına soktu. Zaten halk arasında hiçbir desteği bulunmayan Pol Pot acele Pekin'e kaçarak işlediği cürümlerin hesabını vermekten şimdilik kurtuldu.

Kamboçya'da yeni kurulan devrimci-demokratik iktidar derhal Pot Pot yıkımından geri kalabilmiş üretici güçlerin restorasyonu, kentlerde normal yaşamın yeniden tesisi işine girişti. Halkın gönülden desteğine sahip olduğu için de kısa zamanda gözle görülür neticeler elde etmesi muhtemeldir.

Kamboçya'da karanlık günler sona erdi. Kamboçya'da ulusal kurtuluş devriminin bu yeni zaferi aynı zamanda Çin halkının da Maocu diktatörlüğe karşı mücadele azmini pekiştiriyor. Kamboçya'da yükselen güneş er ya da geç Pekin semalarını da aydınlatacaktır.

KEYK 30 YAŞINDA

Sosyalizm, sınıfsız toplumun ön aşamasıdır. Devrimi gerçekleştirerek sömürücü sınıfları ebediyen iktidardan etmiş olan işçi sınıfı ve emekçi halk, sosyalist devlet ile, yani tarihte ilk defa kendilerinin olan bir devlet ile sınıfsız toplumun maddi ve manevi ön şartlarını yaratma işine girişirler.

Bu maddi ve manevi önşartların yaratılması o kadar kolay bir süreç değildir. Özellikle, Leninist emperyalizm teorisinin Çarlık Rusya'sında kanıtlanmasıyla ortaya çıkan "tek ülkede sosyalizm" olgusu ve dünya sosyalizminin toptan bir devrimle değil de emperyalizmin zayıf halklarında gerçekleştirilecek münferit devrimlerle kurulacağı gerçeği, belli bir geçiş süresi boyunca dünya üzerinde iki sistemin, kapitalist sistem ile sosyalist sistemin bir arada bulunacağını öngörüyordu. Lenin'in 1917'lerden işaret ettiği bu süreç aradan geçen zaman içinde gerçekten onun öngördüğü şekilde gelişti. "Tek ülkede sosyalizmin" giderek başka ülkelere de yayılması, yeni yeni ülkeler işçi sınıflarının Sovyet işçi sınıfının 1917 Ekiminde yaptığı işi kendi ülkelerinde tekrarlaması sonucunda ortaya bir dünya sosyalist sistemi çıktı.

Kapitalist sistemle sosyalist sistemin bir arada bulunma durumu, sosyalist ülkelerde sınıfsız toplumun inşa sürecini daha da karmaşıklaştırıyor. Sosyalist ülkeler bu konuda baştan beri "barış içinde bir arada yaşama" ilkesini savunmuşlardı. Çünkü onlar gelecekten emindiler; zaman içinde kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecinin tüm dünyada tamamlanacağını ve bunun kapitalist ülkelerin her birinin kendi işçi sınıfları tarafından gerçekleştirileceğine inanıyorlardı. Bu süreç içinde, sosyalist ülkeler, toplumsal devrim mücadelesinin gelişmesi için en elverişli uluslararası şartları yaratmayı gözetiyorlardı; bu da barış içinde bir arada yaşama şartları idi. Ancak emperyalizm geçen hergün biraz daha köşeye sıkıştığını sezdiği için giderek daha saldırgan konumlar alabiliyor ve dişlerini göstermek için fırsat kolluyor. Bu olgu yüzünden, sosyalist ülkeler bir yandan barış içinde bir arada yaşama ilkelerini savunurlarken, öte yandan bu ilkelerin yürürlükte kalması için emperyalizmi caydırıcı güç olarak kendi askeri varlıklarını da geliştirmek zorunda kalıyorlar. Bu da onların kendi halklarının refahının daha da arttırılması için kullanabilecekleri bazı değerli kaynakları tüm insanlığın yararına bir görev olarak savunmaya ayırmalarını zorunlu kılıyor. Bu kaçınılmaz olarak sınıfsız toplumun kuruluşunu yavaşlatıyor. Ama herşeye rağmen sınıfsız topluma giden süreç ilerlemeye devam ediyor.

Sosyalist ekonomilerin nesnel gelişim süreçleri onların birliği için gerekli şartları da yaratıyor. Sosyalist uluslararasında, burjuva ulusal düşmanlıklara benzer düşmanlaşmalar olmadığı için tüm kaynakların planlı bir şekilde bütün sosyalist topluluğun çıkarına kullanılabilmesi sağlanıyor. 25 Ocak'ta 30. Kuruluş yıldönümü kutlanan KEYK'in (Karşılıklı Ekonomik Yardımlaşma Konseyi) 30 yılda geldiği yer sosyalist uluslararası ekonomik işbirliği ve yardımlaşmanın ne denli parlak sonuçlar verdiğine işaret ediyor.

KEYK'in tam üyelerini SSCB, Bulgaristan, Romanya, Polonya, Çekoslovakya, Demokratik Alman Cumhuriyeti, Macaristan, Vietnam, Küba, Moğolistan oluşturuyor. KEYK'in ayrıca Yugoslavya, Irak, Finlandiya, Meksika ile özel anlaşmalar dahilinde sürdürdüğü ilişkileri var. Kore Demokratik Cumhuriyeti, Laos, Angola ve Etyopya ise KEYK'te gözlemci devlet konumuna haizler.

Bugün dünya nüfusunun yüzde 10'unu barındıran KEYK ülkeleri, dünya sanayi üretiminin üçte birini gerçekleştiriyor. Kuruluşundan bu yana geçen 30 yıl içinde KEYK ülkelerinin toplam sınai üretimi 17 kat, kişi başına gerçek gelirleri 4 kat arttı. KEYK ülkelerinde işsizlik diye birşey mevcut değil; halkın yaşam ölçütleri ise sürekli ve düzenli bir yükselme gösteriyor.

KEYK bünyesinde ekonomik ilişkilerin yükselmesi hem dünya kapitalizmine karşı dünya devriminin öncüsü olarak dünya sosyalist sisteminin gerekli ekonomik zeminini güçlendiriyor, hem de aynı zamanda, ortak ekonomik faaliyet sosyalist uluslararası maddi ve manevi entegrasyonu geliştirdiği için, sınıfsız topluma geçiş sürecini hızlandırıyor.

Ömür boyu hapis cezaları affedilen İranlı siyasi mahkumlar cezaevinden çıktıktan sonra...

İRAN'DA MÜCADELE SÜRÜYOR

Şah'ın İran'ı terketmesi geçen sayıda belirttiğimiz gibi bir son değil, sadece bir başlangıçtır. Nitekim Şah gitti ama kavga bitmedi. Kavga emperyalizm de tüm mevzileriyle birlikte Şah Rıza gibi ülkeden sökülüp atılıncaya kadar sürecek. İran halkının anti-emperyalist bilinci Şah'a karşı mücadele içinde daha da pekişti. Bu mücadele içinde İranlılar gerçek dost ve düsmanlarını birbirinden ayırdetmesini öğrendiler. Artık onları göstermelik önlemlerle susturmak kabil değil İran'daki egemenler için.

Muhalefet hareketinin lideri Humeyni Şah'ın kaçışından sonra Fransız televizyonuna verdiği demeçte şöyle diyordu: "Nihai amacımız İran üzerindeki dış tahakkümün yok edilmesidir... Amerikan askeri üslerinin İran'da kalmaları ihtimali diye birşey yoktur." Bunlar ve bağımsızlık ve demokrasi üzerine Humeyni'nin diğer hedefleri İran işçi sınıfının şu anki acil mücadele hedefleri ile uyum arzediyor. İran işçi sınıfının bağımsızlık ve demokrasi için acil talepleri şunlar:

- ★ Tüm siyasi tutuklular serbest bırakılsın.
- ★ Kısıtsız demokratik hak ve özgürlükler kurumlaşsın.
- ★ Monarşi kaldırılsın.
- ★ Savak ve Şah'tan arda kalan diğer baskı kurumları dağıtılsın.
- ★ Ülke zenginliğini çalanlar cezalandırılsın.
- ★ Bağımsız, bağlantısız bir dış siyaset izlensin.

İran halkı bu talepler için mücadeleyi sürdürüyor. Şahpur Bahtiyar hükümetinin yüzü çabuk açığa çıktı. Yine sokaklarda kitlesel katliamlar sürdürülüyor, göstericilerin üzerine ateş açılıyor, çeşitli provokasyonlar tezgâhlanıyor. ABD generalleri, CIA uzmanları Tahran'a akın etmişler, halkın bağımsızlık demokrasi mücadelesinin önüne nasıl geçileceği konusunda İran egemenleri ile birlikte planlar hazırlıyorlar. Şimdi muhalefet hareketini bölmeye, onu yolundan saptırmaya, böylece güçsüzleştirdikten sonra ezmeye çalışıyorlar. Ama başarılı olamıyorlar. Halk güçleri bütün provokasyonlara rağmen birliğini koruyor.

Askeri darbe söylentileri yayılıyor. Yeni bir Şili tezgâhlanmaya çalışılıyor. Ama askeri bir cuntanın da bir şeyi çözemeyeceği muhakkak. İran halkı artık korku duvarını aştı. Onun mücadelesini artık en kanlı katliamlar bile engelleyemez. Üstelik ordunun temel direği Şah kaçıp gittikten sonra askerlerin kendi halkına karşı silah çekmeye daha ne kadar razı olacaklarını kestirmek güç.

İran'da özgür ve demokratik bir düzen mutlaka kurulacak. Bunun ilk ışıkları ufukta gözüktü bile.

ORTA DOĞU'DA MAOCULUK VE SİYONİZM KOLKOLA

İsrail devletinin resmi terörizmi sürüyor. Ocak ayı içinde Beyrut'ta Filistin Kurtuluş Örgütü yöneticilerinden, Yaser Arafat'ın güvenlik subayı Ebu Hasan ve dört muhafızı otomobillerine İsrail gizli polisi tarafından konulan bomba ile öldürüldüler. Patlamada yoldan geçen üç kişi de hayatını kaybetti.

Bunu takiben İsrail hava kuvvetleri Güney Lübnan'a giriştikleri bir sürpriz saldırı ile buradaki sivil yerleşim merkezlerini bombaladılar; bir çok Filistinlinin ölümüne ve yaralanmasına sebep oldular.

Özgür Filistin davasının zafere ulaşmasını hiçbir güç engelleyemeyecek

Siyonizm Orta Doğu'da yıllardır böyle bir saldırgan politika yürütebilme cüretini en başta ABD emperyalizminin desteğinden buluyor. ABD yıllardır İsrail'in kayıtsız şartsız arkasında. Onu bu bölgede ilerici gelişimlerin karşısında bir set, bir jandarma karakolu olarak görüyor. Ve bu yüzden gerici siyonist saldırganlığa her türlü desteği sağlıyor.

Siyonist gericiliğin destekçileri arasına son günlerde yeni bir çehre katıldı: Pekin Maocu yöneticileri ABD emperyalizmi ile işbirliklerini geliştirdikçe, dış siyasetlerinde gerici yüzlerini açığa vurmaktan artık hiç çekinmez oldular. ÇHC Başbakanının geçen aylarda Zürih'te İsrail Savunma Bakanı ile gizli bir görüşme yaptığını yazıyordu Fransız Le Monde gazetesi. Bu görüşmenin sonuçları belli olmaya başladı. ÇHC İsrail devletini tanıdığını ve onunla diplomatik ilişkiler tesis edeceğini açıkladı. Bilindiği gibi Pekin Orta Doğu halkları için bir ihanet belgesi olan Camp David anlaşmasını da candan desteklemişti.

Pekin'in desteği siyonist gericiliği kurtaramaz. Bu olay Orta Doğu halklarının gerçek dost ve düşmanlarını daha iyi tanımaları için bir vesile oldu.

İNGİLTERE

İngiltere'deki grev dalgası sürüyor. Callagnan başkanlığındaki İşçi Partisi işçi ücretlerini yüzde 5 artış ile sınırlandırarak İngiliz emperyalizminin bunalımının ceremesini işçi sınıfının sırtına yüklemek istiyordu. Ancak işçiler buna razı olmadılar; İşçi Partisi milletvekillerinin kontrolündeki sendikalar bile tabandaki hoşnutsuzluğun kendilerini de silip atacağı korkusuyla ücret kısıtlamalarına karşı mücadeleye girmek zorunda kaldılar. Kamyon sürücüleri hâlâ grevde. Dunlop lastik fabrikaları kapandı. Imperial Kimya Sanayii aynı durumla karşı karşıya. Demiryolu işçilerinin ihtar grevi hayatı felce uğrattı. Maden ve çelik sanayiinde de grevler başlıyor. Gözlemciler İngiliz ekonomisinin tarihinin en büyük bunalımlarından biri içinde olduğunu belirtiyorlar.

SSCB

Sovyet halkı 4 Mart'ta yapılacak olan Yüce Sovyet seçimlerine hazırlanıyor. Şu sırada aday gösterme işlemleri sürüyor. Sovyet Anayasası ve seçim kurallarına göre her türlü kamu örgütlenmeleri, fabrika örgütleri vb. Yüce Sovyet için aday gösterebilir. 21 yaşını geçmiş her Sovyet vatandaşı aday olabilir. Komünist Partisi, sendikalar, gençlik örgütleri fabrikalarda, başka kuruluşlarda aday saptama toplantıları yapıyorlar. Sosyalist demokrasinin canlı pratikte nasıl gerçekleştirildiğini görüyoruz...

kitle

İŞ ve EKMEK için DAHA FAZLA ÖZGÜRLÜK!

İşçi sınıfımızın daha iyi yaşama ve çalışma koşulları elde etmek için verdiği ekonomik mücadele 1979 yılında daha zor koşullarda yürütülecek. Bu zorlukların başında, şüphesiz, içinde bulunulan olağanüstü yönetimin şartlarının getirdiği anti-demokratik kısıtlamalar geliyor. Önümüzdeki toplu sözleşmelerden işçi sendikalarının başarıyla çıkması herşeyden önce bu baskılara karşı verilecek mücadelenin başarısına bağlıdır. Çünkü, grev, direniş, gibi demokratik hakları gaspedilerek işçilerin silahsızlandırıldığı bir mücadele ortamında, patronlara daha ileri ekonomik ve demokratik talepler dayatmak o ölçüde güçleşecektir. Burjuvazinin sıkıyönetim ile elde ettiği en önemli avantajlardan birisi budur. Böylece sömürüyü rahatlıkla arttırma fırsatı bulacaklarını ümit etmektedirler.

Önümüzdeki aylarda yüksek oranlı bir devalüasyon daha yapılması bekleniyor. Paranın değerinin düşürülmesiyle birlikte fiyatların da hızla yükseleceği açıktır. Devalüasyon sonucunda işçilerin cebindeki paranın satın alma gücü bir hayli azalmış olacaktır. Öte yandan hayat pahalılığı olağan artışını sürdürse bile fiyat artışları yüzde 70'in altına düşmeyeceğe benzemektedir. Geçen yıl alınan yüksek ücretlere rağmen gerçek işçi ücretlerinin yüzde 12'den fazla bir düşüş gösterdiği de hesaba katıldığında, bu yıl imzalanacak toplu sözleşmelerin önemi bir kat daha artmaktadır. Bir işçi ailesinin, daha iyi değil, şimdiki gibi yaşayabilmesi için dahi, ücretlerin birkaç katına çıkartılması zorunludur.

IMF'nin isteği üzerine hükümet, yatırım harcamalarını azaltma yoluna gidiyor. Görünüşte yüksek bir kalkınma hızı tesbit edilmiştir, ama bu gerçek hayatta uygulanmayacaktır. Bu durum önümüzdeki yıllarda işsizliğin de en azından şimdiki haliyle devam edeceğini gösteriyor. Türkiye zaten yüzde 20'lik bir işsizlik oranıyla 1979 yılına girdi. Bir de önümüzdeki aylarda ithalatını gerçekleştiremeyen işletmelerin kârlarını azaltmamak için işçi sayısını azaltmak isteyecekleri düşünülecek olursa, işsizliğin çok daha korkunç boyutlara ulaşacağı şimdiden anlaşılmaktadır. Daha şimdiden birçok patron işçileri yavaş yavaş işten atmakta veya işyerinin kapısına kilit vurmaktadır. İş bulmayan milyonlarca emekçi bir yana, şu anda iş sahibi olan yüzbinlerce işçi de her an işten çıkartılma tehdidi altındadır. Patronlar toplu sözleşme görüşmelerindeki uyuşmazlıkları fırsat bilerek tensikatlara veya işyerlerini kapatma uygulamalarına daha sık başvuracaklardır.

İşsizlik ve pahalılık emekçilerin belini bükmeye devam ediyor. İşçi sınıfımız işte bu koşullarda, mevcut yaşama ve çalışma şartlarını artan hayat pahalılığından ve işsizlik tehdidinden koruyabilmek için, ekonomik mücadelesini yükseltmek zorunda. Patronlar ise olağanüstü yönetimlere işçilerin elindeki en önemli ekonomik mücadele silahlarını alıyorlar. Grev ve direnişleri yasaklattırıyorlar.

İşte sıkıyönetimin getirdikleri bunlardır.

İşçi sınıfının kitlesi en doğal ekonomik taleplerinin karşısında bile burjuvazinin olağandışı yönetim uygulamasını görmektedir. Bu durum sıkıyönetimle birlikte başlayan yeni baskı metodlarına karşı verilecek demokrasi mücadelesine işçi sınıfının kitlesel katılımını sağlamak üzere elverişli bir ortam yaratıyor. En basit ekonomik haklarının karşısında bile sıkıyönetimin dikildiğini gören emekçiler, ekonomik mücadeleyi tüm halk güçlerinin demokrasi mücadelesiyle bütünleştirmek gereğini daha iyi kavrıyorlar.

Olağanüstü yönetimler, işçi sınıfının sendikal mücadelesine geri adım attıramayacaktır! İşçi sınıfımız iş ve ekmek uğruna verdiği mücadeleyi demokrasi mücadelesiyle bütünleştirmesini bilecektir!

Tekstil'de "Devrimci Birlik"i bekleyen zor görev

Geçtiğimiz ay içinde yapılan kongrelerle, DİSK Tekstil Sendikasının tüm şube kongreleri tamamlanmış oldu. Gazetemizin baskıya hazırlandığı günlerde Tekstil Sendikasının bir yılı aşkın bir süredir geciktirilen genel kurulunun yapılması için son hazırlıklar da tamamlanıyordu. Tekstil sendikasının şube kongrelerinden en güçlü çıkan grup "Devrimci Birlik" oldu. Tüm engellemelere, tasfiyelere rağmen sınıf bilinçli Tekstil emekçilerinin tabanda gerçekleştirdiği "Devrimci Birlik", Genel Merkez kongresinden yönetim olarak çıkmanın hazırlığı içinde. Tasfiyeciliğe uzlaşmacılığa ve her türlü grupçu akıma karşı işçi sınıfının birliğini sağlama, sınıf mücadelesini daha ileri boyutlarda sürdürme azmi ve çabası içinde olan sınıf bilinçli işçiler, Tekstil emekçilerinin en geniş birliğini sağlama yolunda önemli bir adım atıyorlar. Oportünizmin ve uzlaşmacılığın iktidarına son verecek olan bu adım, yeni sendika yönetiminin gündeminde çözülmek üzere yepyepi sorunlarda getiriyor.

Genel olarak Türkiye işçi sınıfının, özel olarak Tekstil emekçilerinin ekonomik-demokratik-politik mücadele bütünlüğü içinde ele alınması gereken son derece önemli ve hayati sorunları var. Bu sorunların bir kısmı namuslu ve dürüst bir sendikacılık anlayışı içinde ele alındığı takdirde çözümlenebilir, ya da çözümü yolunda çok önemli adımlar atılabilir. Örneğin toplu sözleşmelerle daha iyi mali ve sosyal haklara kavuşmak devrimci bir sendika yönetiminin öncülüğünde girişilecek mücadele ile mümkün olabilir. Yine patronların işyerlerindeki zorbalığına ve despotça uygulamalarına belli oranda dur demek, kazanılmış ekonomik-demokratik hakları korumak, yeni haklar elde etmek güçlü bir işçi sınıfı hareketi ve devrimci sendikalar tarafından sağlanabilir. Fakat gündemdeki sorunların büyük bir kısmını mevcut sistem içinde çözüme kavuşturmak her emekçinin önüne bir heyula gibi dikilen, yaşamı çekilmez hale getiren hayat pahalılığını önlemenin, işsizliği ortadan kaldırmanın kapitalist sistem içinde olanağı yoktur. Ekonomik kazanımlarımızın sürekliliğini sağlamak, sömürüyü, eşitsizliği ve haksızlığı ortadan kaldırmak için egemen güçlerin emperyalizmle içli dışlı oluşturdukları siyasi iktidara son vermek gerekir.

Kapitalist sömürünün ortadan kaldırılması, emekçiler için özgürlük ve mutluluk dolu bir toplumun kurulması halkın demokratik iktidarı ile mümkün olacaktır. Emekçi halkın örgütlü gücü halkı soyup soğana çevirenleri mülksüzleştirdiği, üretim araçlarının tümü üzerinde üreticiler mutlak inisyatife sahip olduğu zaman, sömürü de son bulacaktır. Kuşkusuz böylesi bir uygulama bir devrim sorunudur. Örgütlü halk güçleri siyasi iktidarı elde edip kendi organlarını kurdukça sömürünün ortadan kalkması, işsizliğin ve pahalılığın son bulması mümkün olacaktır.

İşte devrimci sendikaların en önemli görevi işçi sınıfını ekonomik mücadele içinde militan bir ruhla eğitmek, "kendisi için sınıf" olmanın bilinciyle donanmış bir şekilde siyasi mücadeleye hazırlamaktadır. Bu, sınıf bilinçli işçilerin sendikaların her kademesinde siyasi örgütlülük düzeylerini geliştirmeleri, fabrika, işyeri ve atölyeleri yoğun siyasi çalışma alanları haline getirmeleri ile sağlanacak bir şeydir. Demokratik ve ekonomik görevleri yerine getirmenin yanısıra sınıf mücadelesinin gereklerini devrimci politik eksen doğrultusunda yerine getirmek ve tekstil emekçilerinin önemli ölçüde kendiliğinden hareketine ileri politik öz kazandırmak Devrimci Birlik grubunun önünde duran sorunların başında gelmektedir.

DERECE	NET FARK
1-	714 TL
2-	695 TL
3-	582 TL
4-	557 TL
5-	504 TL
6-	547 TL
7-	491 TL
8-	445 TL
9-	415 TL
10-	352 TL
11-	337 TL
12-	322 TL
13.	326 TL
14-	312 TL
15-	324 TL

Katsayı 16 ya çıkınca memurların maaşları yukarıdaki tabloda gösterildiği kadar artacak. Sanki sadaka veriyorlar!

KATSAYI DEĞİL SENDİKA HAKKI!

Ecevit hükümeti iktidara gelirkenki vaatlerini çoktan unuttu. Şimdi artık harfi harfine yerli ve yabancı tekelci sermayedarların ekonomik direktiflerini uyguluyor, onların bir adım bile dışına çıkamıyor.

CHP muhalefette iken memurların grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkının yanında olduğunu bildirir, bu yolda sözler verirdi. Ancak bu sözlerin hepsi seçim meydanlarında kaldı. Devlet Planlama Teşkilatınca hazırlanan 4. Planda yeri olmasına rağmen, hükümet "kamu görevlilerine sendika" diye bir vaadin varlığını bile unutmuş görünüyor. Bırakınız "sendika" yı onların mevcut kısıtlı demokratik örgütlenmelerine bile tahammül edemediğini, daha da kısıtlamak istediğini her fırsatta açığa vurmaktan çekinmiyor. Daha şimdiden MC hükümetlerinin bile gerçekleştirmeye cesaret edemedikleri bir iş yapıldı, güvenlik görevlilerinin ekonomik - demokratik haklarını savunan POL-DER kapatıldı bile. Bunu diğerleri de izleyebilir.

Demokratik haklar böyle kısıtlanırken, kamu görevlilerinin üzerine ekonomik baskının da katmerlisi bindirilmeye çalışılıyor. Bir yılda yüzde 70 oranında hayat pahalılanırken; yani geçen yıl aldığımız 4.000 TL. ücret bu sene fiilen 1600 liraya düşmüş iken, hâlâ daha yapılması istenen fedakarlıklardan, fazla ücret istenmemesi gerektiğinden bahsediliyor.

Katsayı diye çıkarılan aldatmaca ile öngörülen artışlar sanki birer sadaka. Bırakın geçen yılki yaşam düzeyini, onun yarısını bile tutturmak mümkün değil o artışlarla. Vergi Yasaları diye sahte bir hayal yaratmaya çalışıyorlar, onun da ne menem bir şey olduğunu biliyoruz.

Katsayı sistemi bir aldatmacadır. Katsayı artışı değil, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı sağlanmalıdır. Bu arada asgari geçim indirimi ile asgari ücreti eşit kılan vergi yasa değişikliği ivedilikle meclisten çıkarılmalıdır.

Bütün bunların da geçici önlemler olduğunu memurlar hergeçen gün biraz daha iyi anlıyor; işçi sınıfının öncülüğünde bu sömürü düzenine karşı siyasi mücadele gereğini hergün daha açık ve net olarak görüyorlar.

Tütün emekçilerinin sömürüden kurtuluşu işçi sınıfı ile omuz omuza vermekten geçer

Yeni yılın ilk taban fiyatı tütün için açıklanacak. Belki gazeteniz elinize geçinceye kadar bu fiyatlar belli olmuştur bile.

Bu sene tütün fiyatlarını bir "Milli Tütün Komitesi" saptayacakmış. Tütün fiyatını kim saptarsa saptasın, bu fiyatın köylülüğün yüzünü güldürmeyeceği açıktır.

Sadece tütünde değil, diğer tarım ürünlerinde de bu sene taban fiyatları mümkün olan en düşük seviyede tutulmaya çalışılacak. Hükümet bunu bütçe hazırlıkları sırasında açık etti bile. Destekleme alımları için ayrılmış olan 50 milyar TL. ile yapılacak olan şey alım değil soygun olur ancak.

Tespit edilecek düşük taban fiyatlarıyla tütün küçük üreticilerinin ürünleri yok pahasına ellerinden alınacak. Sonra da dış pazarlarda emperyalistlere ucuzuna sunulacak. Bu işten karlı çıkacak olanların birincisi uluslararası emperyalist tekeller ise ikincisi de tütün ihracatını gerçekleştiren büyük ticaret sermayesidir. Böylece yoksul tütün emekçisinin sırtından elde edilen sömürü emperyalistlerle yerli işbirlikçi tekeller arasında paylaşılmış olacak. Tabii bu arada küçük üreticilerin gittikçe artan yoksulluğunu iyiden iyiye istismar etme fırsatı bulan tefeci-tüccarlar ve büyük toprak sahipleri de tütün emekçisini daha fazla borçlandırma ve en sonunda toprağına el koyma fırsatı bulacaklar.

Tekelci sermayenin bu seneki ilk kazığını tütün emekçileri yiyecek. Sene içinde diğer köylü kesimleri de başka taban fiyatları ile bunalımı sırtlanmada kendi paylarına düşenleri alacaklar.

Bu arada AP'nin ve diğer gericilerin sahte muhalefetleri kimseyi aldatmasın. Halkı yıllar boyu ezenler onlar değiller miydi? Yıllarca ikdidarları sırasında daha başka bir politika mı uyguladılar? İşçilerin, köylülerin kurtuluşu ne şu burjuva partisine, ne de bu burjuva partisine bağlıdır. Adalet Partisi şimdi tütün fiyatı 100 TL. olsun diyor. Hükümet köylüyü eziyor diyor. CHP'de muhalefette iken böyle diyordu. Burjuva partileri hep böyle muhalefette başka, iktidarda başka konuşurlar. Muhalefette iken olmayacak vaadlerde bulunurlar; iktidara geçince hepsini unutur, efendileri tekelci patronların isteklerinin zerrece dışına çıkmazlar.

Biz, "bırakınız tekelci sermaye kendi buhranından çıkabiliyorsa kendisi çıksın" diyoruz. "Kokulu sabun, şampuan, ciklet, boyalı gazoz fabrikalarıyla, dışa bağımlı sözde sanayileşme ile sonunda saplanmış olduğu bataktan kurtulmak için halkı zaten son deliğine dayanmış olan kemerlerini biraz daha sıkmaya çağıracağına, biraz da kendi nazik göbeğindeki kemeri sıksın" diyoruz.

İşçi sınıfı ekonomik mücadelede çok ileri mevzilere sahip. Sahip olduğu grev, toplu sözleşme, sendika haklarıyla onu bunalımın yükünü taşımaya razı etmek çok güç. Egemen güçler bu hakları kısıtlama girişimleri içindeler ama başarı kazanamıyacaklar.

Köylülüğün ise böylesi bir ekonomik mücadele deneyimi ve örgütlülüğü yok. Şimdiye kadar hep burjuva partilerinin peşinden sürüklenip gitmiş, esas kurtuluşun işçi sınıfının peşinden yürümekle gerçekleşeceğini henüz görememiş. Hükümet de bunu bildiği için köylülüğe karşı "vur abalıya" politikası izleyecek, onu daha da ezecek. Ama unuttukları bir şey var: İşçi sınıfı mücadelesi gerek tütün köylüsü, gerek diğer köylü kesimleri içinde de yankılar bulmaktadır. Genel alt-üstlük içinde köylülük de hızlı bir siyasi bilinçlenme süreci içindedir. Tekelci sermayenin düşük taban fiyatı politikası bu süreci daha da hızlandıracaktır.

Yüz yılı aşkın bir süreden beri gelişip güçlenmekte olan Türkiye işçi sınıfı hareketi 1946 yılıyla birlikte yeni boyutlar kazanmıştır. Tek Parti diktatörlüğünün 20 yıllık baskı döneminden sonra 1946 yılında yasalaşan işçi sendikaları kısa zamanda çok geniş işçi yığınlarını kendi çatıları altında toplamışlardı. 1947'den itibaren ise, işçi hareketini denetim altında tutmak isteyen burjuva ajanları ve işbirlikçi "sendikacı" bozuntuları ile sınıf bilinçli işçi liderleri arasında kıran kırana bir mücadele gelişmişti. CIA ajanları, Milli Emniyet uzmanları ve gericiliğin her türlü temsilcisi ile kolkola işçi sınıfımızı burjuvaziye peşkeş çeken sarı sendikacılar, geniş işçi yığınlarını politika dışında tutmaya özel bir özen göstermişlerdi. Tüm olumsuz koşullara rağmen ilerici işçi temsilcileri gericiliğe ve sarı sendikacılığa karşı sarsılmaz bir inanç ve yüreklilikle mücadele etmeyi görev bildiler.

Ekonomik ve demokratik planda yeni kazanımların elde edilmesi, grev ve toplu sözleşme hakkının söke söke alınması sınıf bilinçli işçilerin önderliğinde yürütülen bu mücadele ile mümkün olmuştur. Hakkını arama kavgasını sürdüren işçi sınıfımızın karşısına burjuvazi ile sarı sendikacı çeteler daima birlikte dikilmişler, onun her ileri adımını daha baştan önleme çabasına girmişlerdir. Sarı sendikacılar burjuvaziye sundukları hizmet karşılığında açtıktan verilen paralar, yurt dışı seyahatleri, sahte "kooperatif" yağmaları ve daha birçok dalavereli işle "dünyalık" larını doğrultmuşlardır. İşçi sınıfımızın giderek yükselen mücadelesi hayatın her alanında olduğu gibi sendikalarda da sürmüş, birçok yerde ilerici işçiler zorlu kavgalar sonucunda sendika yönetimlerine gelebilmişlerdi. Yükselen mücadele daha ileri eylem ve örgütlenme biçimlerini işçi sınıfımızın gündemine getirmişti.

Sayı, bilinç ve örgütlülük düzeyi bakımından kaydedilen gelişme ile birlikte, işçi sınıfı hareketi 1967 yılında yeni bir yol ayrımına gelmiştir. Sınıf bilinçli işçilerin yönlendiriciliğinde olan ve özellikle ağır sanayi proletaryası arasında örgütlü bulunan sendikalar gerici TÜRK-İŞ yönetimi ile her türlü bağlarını koparmışlardır. 1967 yılında DİSK bu sendikalar tarafından kurulmuştur.

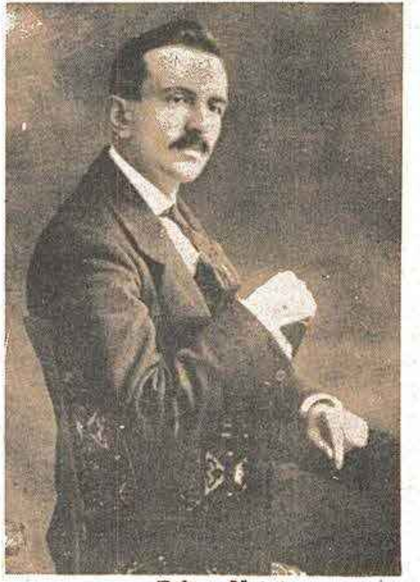
Bununla birlikte işçi sınıfı hareketi içerisinde burjuvazinin daha örgütlü bulunması ve sosyalizmin işçi sınıfı içerisinde yaygınlaşmış, kökleşmiş olmayışı, milyonu aşkın işçinin sarı TÜRK-İŞ yönetici kliğinin elinde tutsak kalmasına neden olmuştur. Bu olayın ayrıntılı politik değerlendirmesi bu yazının konusu değildir. Fakat milyonu aşkın işçinin sarı sendikacı çetelerinin elinde tutsak bırakılmasının ve ilerici, sınıf bilinçli işçi kesimlerinin ayrı bir örgütlenmeye sokulmasının belli olumsuzluklar taşıdığını söylemek mümkündür. Bu olayı değerlendirirken unutulmaması gereken esas etken o yıllardaki politik bilinç düzeyinin sığlığı ve işçi sınıfı içinde görece bir etkinliğe sahip olan TİP oportünizminin sendikalist tutum ve davranışlarıdır. Bazı örgüt yöneticilerinin politik ilgisinden cesaret alarak ileri bir kesimi geniş işçi yığınlarından koparma pahasına, demokratik örgüt ve sendikaları anaç bir tavuk gibi kendi etrafına toplamayı yığınsallaşma olarak kabul eden kadim TİP görüşünün yargılanmasını işçi sınıfımıza bırakıyoruz. Bu konuda, dünyanın hiçbir yerinde işçi sınıfı sosyalistlerinin ve ileri işçilerin sendikalarını terkedip yeni örgütlenmelere gitmediklerini; en gerici yönetimler bile sözkonusu olsa inançla, kararlılıkla mücadele ettiklerini; mevcut sendikaları terkederek yeni sendikalar kurmak durumunda kalanların hemen her zaman gericiler, sarı sendikacılar olduğunu vurgulamaya yeterli buluyoruz. Bu hatalı anlayışın halen işkolları düzeyinde sürmekte olması da meselenin kavranmasının en kadar önemli olduğunu göstermektedir.

İhtiyatla ele alınması gereken bir olay da olsa, DİSK'in kurulmasının işçi sınıfı hareketimiz için son derece önemli bir aşama olduğu açıktır. DİSK'in gerçek kuruluşunun Saraçhane mitinginden, Kavel grevinden 1970 Haziran günlerine uzanan bir süreç olduğunu unutmamak gerekir. 15-16 Haziran günlerinde ve sonrasında sınıf bilinçli işçi liderlerinin hangi sendikal örgütten olursa olsun işçileri tümüyle harekete sokabilecek sağduyu ve inisiyatif gücüyle donanmış oldukları, bütün olumsuzluklara rağmen birçok eylemin büyük bir yığınsallıkla gerçekleştirilebildiği görülmüştür. 12 Mart dönemi ve sonrasında DİSK'in güçlenmesi, bir sınıf ve kitle örgütü olarak gittikçe öne çıkması, işçi sınıfı içerisinde kabaran devrimci potansiyelin ve giderek netleşip politik eylemle bütünleşen sınıf bilincinin ürünüdür.

DİSK bu ay 13. Yaşına giriyor. Gitgide daha çok yığınsallaşıp geniş işçi kesimlerini saran DİSK'i işçi sınıfımızın biricik sendikal örgütü haline getirmek ve sendikal hareketin birliğini DİSK ilkeleri doğrultusunda gerçekleştirmek her ilerici, her devrimci işçinin eylem günlüğünün başında yer almaktadır.

Öte yandan, DİSK örgütlülüğü içinde gelişen birçok ileri kitlesel eylem bugün de büyük ölçüde kendiliğinden bir karakter taşımaktadır. Kendiliğinden, fakat devrimci bir dinamiğin ürünleri olan eylemleri politik ekseni etrafında geliştirmek işçi sınıfı sosyalizminin güncel görevidir. DİSK'in geliştirilmesi, güçlendirilmesi, birliğinin kıskançlıkla korunması ve "işyerinde birlik" anlayışından hareketle işçi sınıfı hareketinin sendikal birliğinin sağlanması için verilecek mücadele, bu görevin yerine getirilmesi açısından da büyük önem taşır. Nicelik bakımından kaydedilen her gelişmenin belli nitel dönüşümleri hazırladığını bilen işçi sınıfı sosyalistleri, DİSK'i daha ileri nitel dönüşümlere hazırlamanın ve bu temelde Türkiye işçilerinin birliğini sağlamanın kararlılığı ve bilinci içinde mücadeleyi sürdürmektedirler.

Mustafa Suphi

Ethem Nejat

28 KANUNUSANİYİ UNUTMA!

Onüç ilde ilan edilen sıkıyönetim bir ayını doldurdu. Bu süre zarfında faşist katillere bir vurulduysa, ilerici ve devrimcilere, onların örgütlenme ve yayınlarına bin vuruldu. Zaten son derece kısıtlı olan işçi ve emekçilerinin düşünce ve örgütlenme özgürlükleri "milli birlik ve bütünlük uğruna" daha da kısılıp yok mertebesine indirgendi. Bütün bunlar, "özgürlükçü demokrasi" şampiyonu bir iktidar zamanında, "temel hak ve özgürlükleri korumak" adına yapıldı.

Mustafa Suphi ve 14 arkadaşını ölümlerinin 58. yıldönümünde, böyle bir ortam içinde anıyoruz. "Vaktimiz yok onların matemini tutmaya!". Onları sulusepken törenlerle değil, yaşattığımız ve geliştirdiğimiz mücadeleleriyle anıyoruz. Karadenizdeki o kara geceyi unutmayacağız. O kara gece Türk burjuvazinin gericiliğinin bir simgesi olarak geçti tarihe. Ve burjuvazi her fırsatını bulduğunda bu tür kara geceleri tezgâhlamaktan çekinmedi, çekinmiyor, hiç kuşkumuz yok ki ileride de tezgâhlayacak. Tâ ki o imkânı elinden alınıncaya, iktidarından edilip geçmişin karanlıklarına gönderilinceye kadar.

Tarih
sınıfların
mücadelesidir.

Bilimsel sosyalizmin en temel belgesinde de böyle yazılmıştır: Tarih sınıfların mücadelesidir. Bu mücadele tüm sınıflar silinip tam eşitlik ve kardeşliğe dayanan bir toplum kuruluncaya kadar devam edecek bir mücadeledir. Bu mücadelede dur, durak, dinlenme yoktur. Soluğu erken tükenenler mücadele arkadaşları tarafından yolun kenarına bırakılır ama mücadele hiçbir zaman durmaz, zafere kadar sürer.

Tarih sınıfların mücadelesidir. Ve bu mücadelenin şaşmaz mantığı kendini tüm taraflara kaçınılmaz olarak dikte ettirmektedir. Ya yeneceksin ya da yenileceksin. Ya düşmanını yok edeceksin ya da düşmanın seni yok edecek. Bu mücadelede geçerli olan şey, romantizm, duygusallık, iyi niyet değil, onlardan ziyade, soğuk kanlılık, bilimsellik, doğru tahlil ve tesbit yeteneğidir. Siyasi mücadelenin kuralları acımasızdır; bu kuralları tanımadan bu mücadeleye hiç yeltenme. Unutma ki düşmanın, tarihteki tüm egemen sınıfların baskı ve zor saltanatlarının deneyim birikimine sahiptir ve onların en sonuncusu olduğu için aynı zamanda en ustasıdır da. Burjuvazi, demokrasi, insan hakları, özgürlük lâflarını hiç ağzından düşürmez. Ama tarihin gördüğü en büyük canavarlıklar, en vahşi kitlesel kıyımlar yine onun tarafından gerçekleştirilmiştir. Bunları iyi bil, düşmanını iyi tanı, sınıflar mücadelesinin varabileceği boyutları ona göre değerlendir.

Bundan 56 yıl önce, Ocak ayının 28'ini 29'una bağlayan gece, Türkiye Komünist Partisinin kurucusu ve Başkanı Mustafa Suphi ve çoğunluğu Parti Merkez Heyet üyesi olan 14 yoldaşı Trabzon açıklarında kalleşçe katledildiler.

Mustafa Suphi ve arkadaşları 10 Eylül 1920'de Bakû'da toplanan Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluş kongresinde alınan kararlar uyarınca, TKP Merkez Yöneticileri olarak Türkiye'de emperyalistlere karşı verilen savaşta gerekli bilimsel sosyalist yönlendiriciliği yerine getirmek için 1921 yılının Ocak ayında yurda dönmeye karar vermiştiler. Bu kararlarında Mustafa Kemal'in gönderdiği mektubun da rolü olmuştu. Bu mektupta Mustafa Kemal, Türkiye Komünist Partisi'nin Büyük Millet Meclisine bir heyet göndermesini ve Parti ile sürekli bir bağlantı kurulmasını teklif ediyordu.

Çeşitli zorluk ve engelleri aşarak Mustafa Suphi ve arkadaşları 28 Ocak 1921'de Trabzon'a gelmeyi başardılar. Ama önlerini kesen jandarma ve polis, onları, ellerini kelepçeleyip önceden hazırlanmış bir motora bindirdi. 28-29 Ocak gecesi, arkadan gelen bir motor Mustafa Suphi ve arkadaşlarının bindirildiği motora yanaştı. Kanlı bir boğuşma oldu. Elleri kelepçeli on beş komünist döğüşe döğüşe öldü. Öldürülenlerin içinde, Mustafa Suphi'nin yanısıra, Türkiye Komünist Partisi'nin Genel Sekreteri Etem Nejat, Merkez Komitesi üyelerinden Hilmioğlu Hakkı, Nazmi, İsmail, Çitoğlu da vardı.

On beş kasap çengelinde sallanan
On beş kesik baş
On beş arkadaş
Yoldaş
Bunların sen
isimlerini aklında tutma
fakat
28 Kanunusâniyi unutma

O yıllarda Anadolu'da kıyasıya bir anti-emperyalist savaş sürüyordu. Genç Sovyet devleti, ezilen halkların ulusal kurtuluş mücadelelerinin desteklenmesi yolundaki Leninist ilke doğrultusunda Türkiye ulusal kurtuluşçularına karşılıksız yardım ve dostluk elini uzatmaktaydı.

Mustafa Kemal, 21 Aralık 1920'de Sovyet hükümetine gönderdiği telgrafta, şunları yazıyordu: "Kendi zincirlerini kırdıktan sonra, esaretin bütün dünya yüzünden ebediyen kaldırılması için iki yıldan fazla bir zamandan beri eşsiz bir mücadele yürüten Rus halkına, Türk halkının duyduğu hayranlık duygularını sonsuz bir memnuniyetle bildiririm."

Ancak, "Rus halkının eşsiz mücadelesine duyulan hayranlık" ile Türkiye halkının aynı amaçlar doğrultusunda mücadeleye geçmesini en kıyıcı yöntemlerle önlemek Türk burjuvazisi için bir tezat teşkil etmiyordu. Nitekim Mustafa Suphi ve 14 arkadaşı bir ay sonra Trabzon'da hunharca katledildiğinde daha bu telgrafın mürekkebi bile kurumamıştı.

Türk burjuvazisi anti-emperyalist bir savaş yürütüyordu. Bu savaşın ihtiyaçları onları kaçınılmaz olarak Sovyet ülkesine yakınlaştırıyordu ama içte böyle bir yakınlaşmaya hiçbir zaman izin vermediler. Bunun en kanlı örneği de 28 Ocak'ta yaşandı.

28 Kanunusaniyi unutma... Mustafa Suphi ve yoldaşlarının öldürülmesi, ulusal kurtuluş savaşının en ateşli günlerinde bile Türk burjuvazisinin anti-komünist tenkile başvurmaktan çekinmemiş olduğunu gösteriyor. Bu tenkil, yani kıyım, o zamandan beri çeşitli dönemlerde çeşitli dozlara sahip olmakla birlikte hiç eksik olmadı.

28 Ocak 1921'den bu yana 58 yıl geçti. Bugün gerek Türkiye işçi sınıfı hareketi, gerekse genel olarak demokrasi güçleri o zamankinden daha ileri konumlara sahip. Ama tüm bu güçleri tek bir noktaya teksif edecek, siyasi iktidar hedefine doğru yönlendirecek merkezi siyasi otorite hâlâ mevcut değil. Bunun nedenleri, 58 yılda işçi sınıfının siyasi mücadelesinin pek fazla bir yol alamamış olmasının nedenleri elbette çok önemli; ama daha da önemlisi, geçmişi unutmadan yarınlara hazırlanmak.

Yeni gelen, eskiyi alt edecek mücadele ve örgütlülük düzeyine erişinceye kadar 28 Kanunusaniler olasıdır. Çünkü eskinin kendi rızasıyla yerini yeniye bıraktığı hiçbir yerde görülmemiş. Dünyanın her yerinde mevziler dişine tırnağına mücadelelerle kazanılmışlar, kazanılıyorlar.

Geleceğe hazırlanırken geçmişi akıldan çıkarma...

28 Kanunusaniyi unutma...